

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Període intermedi

Sèrie D - Número 6
23 d'octubre de 2015

Diputació Permanent

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 6

SUMARI

Compareixença

del president de la Generalitat per a donar compte dels processos d'adjudicació de la Generalitat i, en concret, de l'empresa pública Infraestructures de la Generalitat de Catalunya, SAU (tram. 350-00009/10)

p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió.
La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la Diputació Permanent.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 6

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Anna Simó i Castelló, vicepresidenta primera; Lluís M. Corominas i Díaz, vicepresident segon; Celestino Corbacho i Chaves, secretari primer, i Santi Rodríguez i Serra, secretari segon. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major.

Hi són presents els diputats Albert Batalla i Siscart, Albert Batet i Canadell, David Bonvehí i Torras, Roger Montañola i Busquets, Josep Rull i Andreu i Jordi Turull i Nègre, pel G. P. de Convergència i Unió; Pere Aragonès i Garcia, Oriol Junqueras i Vies i Marta Rovira i Vergés, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Eva Granados Galiano i Miquel Iceta i Llorens, pel G. P. Socialista; Josep Enric Millo i Rocher, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Herrera Torres i Josep Vendrell Gardeñes, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Inés Arrimadas Garcia, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió el president de la Generalitat, Artur Mas i Gavarró, i els consellers de la Presidència, Francesc Homs i Molist, i d'Economia i Coneixement, Andreu Mas-Colell.

També són presents en aquesta sessió els diputats Violant Cervera i Gòdia, Anna Figueras i Ibañez, Antoni Font i Renom, Marta Pascal i Capdevila, M. Glòria Renom i Vallbona i Maria Dolors Rovirola i Coromí, pel G. P. de Convergència i Unió; Oriol Amorós i March, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Jordi Terrades i Santacreu i David Pérez Ibañez, pel G. P. Socialista; Eva García i Rodríguez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; David Companyon i Costa, Salvador Milà i Solsona i Marc Vidal i Pou, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Carlos Carrizosa Torres i Carmen de Rivera i Pla, pel G. P. de Ciutadans.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Compareixença del president de la Generalitat davant la Diputació Permanent per a donar compte dels processos d'adjudicació de la Generalitat i, en concret, de l'empresa pública Infraestructures de la Generalitat de Catalunya, SAU (tram. 350-00009/10). President de la Generalitat. Substanciació.

La presidenta

Senyores i senyors diputats, donem inici a la sessió número 6, de la Diputació Permanent.

Compareixença

del president de la Generalitat per a donar compte dels processos d'adjudicació de la Generalitat i, en concret, de l'empresa pública Infraestructures de la Generalitat de Catalunya, SAU (tram. 350-00009/10)

L'únic punt de l'ordre del dia és la compareixença del molt honorable president de la Generalitat de Catalu-

nya, davant la Diputació Permanent, per donar compte dels processos d'adjudicació de la Generalitat, i, en concret, de l'empresa pública Infraestructures de la Generalitat de Catalunya.

Atesa la sol·licitud de compareixença davant la Diputació Permanent, formulada pel president de la Generalitat el mateix dimecres 21 d'octubre per donar compte dels processos d'adjudicació de la Generalitat, els faig avinent que ahir es va admetre a tràmit aquesta sol·licitud.

Segons les converses mantingudes amb els representants dels grups parlamentaris, procedirem a substanciar aquesta compareixença davant la Diputació Permanent com a únic punt de l'ordre del dia de la sessió d'avui.

Tot seguit, té la paraula el molt honorable senyor Artur Mas, president de la Generalitat de Catalunya

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Membres de la Mesa, senyores i senyors diputats, he demanat compareixer amb rapidesa, aquesta mateixa setmana, si podia ser, per explicar i donar compte, com ara deia la presidenta, dels mecanismes i criteris de contractació pública de la Generalitat de Catalunya, i, en particular, de l'obra pública que, després de les darreres investigacions policials i de la fiscalia, està essent objecte, com vostès saben, també, d'investigació.

Saben que aquesta és la segona operació policial i de la fiscalia en un mes i mig, i concretament, en aquest cas, afecta un partit polític, a Convergència Democràtica de Catalunya; per tant, no estem davant de la primera, la segona en molt poc temps –recordin que la darrera va ser a finals d'agost d'aquest mateix any, poques setmanes abans de les eleccions. Ara es produeix aquesta segona, aquesta mateixa setmana; també vull fer notar que, exactament igual que en la primera ocasió, alguns mitjans de comunicació estaven avisats abans d'aquesta operació policial i de la fiscalia, cosa que és àmpliament sospitosa del que es pretén i del que s'està, doncs, intentant traslladar al conjunt de l'opinió pública.

Si s'avisava abans als mitjans de comunicació és que es busca l'espectacle. No nego que també es busca la investigació –després els faré una distinció entre una cosa i una altra–; però, sense negar que es busca el bon fi de la investigació, és evident que també es busca l'espectacle. I, a través de l'espectacle, es busca fer mal, és busca un dany particular; en aquest cas, un dany i un mal sobre un partit concret, Convergència Democràtica de Catalunya, que aquest cop estava més que preavisat, a nivell del que s'anava a fer... –si tenen ganes, doncs, mirin-se la portada d'un diari que es publica a Madrid, del 15 de setembre, si no ho recordo malament, d'aquest any, fa més d'un mes, que anunciava, fil per randa, el que està passant. Curiós, oi?, que una operació d'investigació policial de la fiscalia amb algun jutge pel mig, etcètera, s'anunciï amb més d'un mes d'anticipació i es publiqui, i que ningú després ho desmenteixi i després passi..., és bastant curiós

i és bastant sospitosos d'algunes coses que es busquen, almenys, des d'un punt de vista colateral.

Dic això, i afegeixo un concepte que abans els preanunciava, en el sentit que jo mateix, com a president de la Generalitat de Catalunya, estic totalment a favor que s'investigui i no estic en cap moment posant en dubte la necessitat de la investigació. La investigació és necessària: si hi ha alguns fiscals, o qui sigui, que tingui indicis que pot haver-hi alguna cosa irregular, l'obligació és investigar. I jo, en això, hi estic totalment d'acord. Ara, hem de separar el que és la bona finalitat d'una investigació –que jo hi estic d'acord–, per protegir, precisament, els mecanismes de la justícia i del fet d'adequar-se a la legalitat, del que és purament l'espectacle. I l'espectacle ja té molt poc a veure amb el bon fi de la investigació, és una altra història completament diferent, i, com que es reitera d'una manera constant, això fa especialment sospitosa aquesta manera d'actuar.

Aquest cop, a diferència del primer, s'ha anat més lluny per part de la investigació de la policia i de la fiscalia, no s'han limitat només a un partit, Convergència Democràtica, sinó també a algun organisme de l'Administració pública. I d'aquí me'n sento especialment responsable. Estem parlant de la Generalitat de Catalunya, que la presideixo jo, hi dedico molt de temps i me'n sento molt directament responsable del que pugui passar, a nivell de la Generalitat de Catalunya.

I, en aquest sentit, vaig demanar la compareixença perquè crec que –encara que potser serà un pèl avorrit el que els explicaré– és important que vostès sàpiguen i que puguem intentar explicar, tant com sapiguem, al conjunt de la ciutadania, com funciona el sistema de contractació pública a Catalunya en aquests moments, perquè, de com funciona el sistema de contractació pública, se'n deriva tota la resta. I en el moment en què policia i fiscalia volen investigar això, aleshores, el que ha de fer el president de la Generalitat és explicar com funciona aquest sistema i, sobretot, explicar-ho, no només perquè me'n senti responsable, sinó perquè hi estic compromès que funcioni bé.

Jo estic institucionalment compromès, des el primer moment que vaig accedir a la Presidència, perquè el sistema de contractació pública a Catalunya funcioni amb transparència i amb plenes garanties per a tothom, i d'acord amb un codi de bones pràctiques creient. És a dir que cada vegada aquest nivell de contractació pública és més exigent, i els ho demostraré –i els ho demostraré–, a més a més, amb dades que són molt concretes i amb coses que es fan, que també són molt específiques. Algunes d'aquestes coses que els comentaré segurament són poc conegudes, però val la pena que es coneguin, perquè els demostrarà fins a quin punt aquest grau d'exigència de la contractació pública de la Generalitat de Catalunya és un grau d'exigència realment alt.

Dir-los, també, que..., segur que en el torn de les seves intervencions, a més a més del que pugui afectar a aquests mecanismes de contractació de la Generalitat, vostès m'imagino que reiteraran preguntes i argu-

ments sobre el cas que afecta Convergència Democràtica de Catalunya. Jo, amb molt de gust els tornaré a respondre, quan m'ho preguntin; però també els avanço que difícilment hi podré afegir gaire cosa més, de la que he dit reiteradament en aquest mateix Parlament, en les darreres setmanes, en els darrers mesos. Vostès saben que he comparegut en tot moment, sempre que hi ha hagut un motiu que realment, doncs, mereixés aquesta compareixença, i ho he explicat, doncs, amb ple detall fins a on jo ho conec i fins a on sempre se m'ha explicat a mi, els he dit exactament com funcionava això, també a nivell de partit. I avui, si vostès m'ho tornen a preguntar, reiteraré alguns arguments que he comentat en altres compareixences.

Entrant ja en el que és el sistema de contractació pública, permetin-me alguns comentaris, sobretot, el primer és que la contractació pública, que vol dir concursos, adjudicacions de tota mena, d'obres, però també de serveis, de subministraments, aquesta contractació a la Generalitat de Catalunya és impecable –és impecable. No hi ha errors ni, per descomptat, hi ha possibilitat d'influir d'una manera, diguem-ne, partidista o personal sobre aquest sistema de contractació pública en general. S'ha anat sofisticant d'una manera, aquest sistema de contractació pública, que cada vegada limita més la possibilitat d'influir. I això és el que els aniré explicant al llarg d'aquesta primera intervenció. I que el sistema de contractació pública de la Generalitat és impecable vol dir que es fonamenta en un sistema de plenes garanties i de màxima transparència –i ho subratllo, de màxima transparència. Altra cosa és que la gent en general i els interessants hi accedeixin més o menys, en aquesta transparència, però la transparència existeix; i ara també tindrè ocasió d'explicar-ho.

També voldria fer notar que en els darrers cinc anys, des que jo vaig accedir a la presidència de la Generalitat, he intentat en tot moment –i crec que en bona part ho he aconseguit– que aquests nivells d'exigència fossin cada vegada més forts, cada vegada més alts, cosa que vol dir que hi ha hagut un interès polític perquè aquesta transparència estigués a dalt de tot i perquè poguéssim ser, des de les administracions catalanes i, concretament, de la Generalitat de Catalunya, un exemple de bones pràctiques, des del punt de vista de la contractació pública. I hem arribat a ser-ho. I jo ho vull compartir amb vostès, perquè coses que passen, que poden ser molt espectaculars, poden posar en dubte això que els estic dient; però és així: hi ha hagut aquest nivell d'exigència i aquest nivell, diguem-ne, a més a més, de progrés, en l'exigència durant aquests darrers cinc anys.

Coses que m'agradaria compartir amb vostès i amb el conjunt de la ciutadania en aquesta línia: alguns exemples. Sé que hi haurà hagut ocasió, em sembla, d'haver-los distribuït un document, a tots vostès, a on tenen resumit, amb més extensió, el que ara jo comentaré d'una manera més sintètica i més breu per no abusar, tampoc, de la seva paciència. Però, alguns exemples del que els volia dir: quan vaig accedir a la Presidència de la Generalitat, a finals de l'any 2010, poques setmanes després, concretament el 18 de gener del 2011, es va crear l'Oficina de Supervisió i Avalua-

ció de la Contractació Pública, que havia de ser la peça angular a través de la qual es milloressin les bones pràctiques de la contractació pública a Catalunya.

Aquesta Oficina de Supervisió i Avaluació de la Contractació Pública, amb posterioritat, va ser replicada a nivell europeu, no exactament aquesta oficina catalana, però la idea va ser replicada a nivell europeu, concretament l'any 2014, tres anys després, la Unió Europea va aprovar una directiva, amb intervenció, també, del Parlament Europeu –hi insisteixo, l'any 2014–, que va disposar la constitució d'unitats amb funcions de supervisió com les que estava executant l'Oficina de Supervisió i Avaluació de la Contractació Pública, a Catalunya. És a dir, l'any 2011 la Generalitat de Catalunya va ser capdavantera, a nivell europeu, en la creació d'aquests tipus d'oficines de supervisió i avaluació de la contractació pública.

Però, a més a més d'això, la mateixa Comissió Europea, el mateix any 2014, en un informe sobre la lluita contra la corrupció –Comissió Europea–, va considerar la creació de l'oficina catalana com un exemple de bona pràctica. Per tant, va ser quelcom que no només es va quedar dintre de casa nostra, sinó que va ser reconegut, aquest pas important, per part de la mateixa Comissió Europea, i ho va posar com un exemple de cara a altres iniciatives que hi poguéssin haver, també, a nivell europeu.

Altres exemples: totes les adjudicacions que fa la Generalitat de Catalunya es publiquen al portal de la transparència i al web d'informació pública de la Generalitat de Catalunya –totes les adjudicacions.

Un altre exemple: s'anuncia, amb molta anticipació, els criteris de futurs concursos que es faran, de tal manera que els que volen participar en aquests concursos –empreses, particulars, despatxos, etcètera– es puguin preparar per poder licitar en les millors condicions. I aquesta anticipació en el que és la publicació de les normes de la licitació es fa amb molta més anticipació que no pas marquen els terminis legals. Per tant, si ens ajustéssim estrictament al que diu la llei, ho publicaríem en un moment determinat. Es publica molt abans precisament perquè la gent pugui tenir la informació i es pugui preparar de cara a aquestes licitacions.

Tercer exemple. S'ha potenciat d'una manera molt gran en aquests darrers quatre, cinc anys el que són els procediments anomenats oberts, que vol dir els concursos; concursos, per tant, oberts a tothom. Cada vegada..., cada any que passa, perdó, hi ha més concursos oberts, i això ho està promovent aquesta Oficina de Contractació Pública, donant instruccions, normes i orientacions a tot el conjunt de la Generalitat de Catalunya, de tal manera que cada vegada hi hagi més concursos i cada vegada menys procediments que se'n diuen «negociats», que com vostès saben no són concursos plenament oberts.

Un altre exemple. La transparència i la concreció dels criteris d'adjudicació. Hi ha un esforç molt gran també per part de l'Oficina de la Contractació Pública per donar transparència en els criteris d'adjudicació, que la gent que concursa, que licita en el nostre país sàpiguen quins seran els criteris d'adjudicació que es fa-

ran servir. I això què ha aconseguit? Que es redueixin d'una manera dràstica els recursos interposats davant del Tribunal Català de Recursos Contractuals. Cada vegada tenim menys recursos perquè cada vegada són més coneguts els criteris d'adjudicació i, per tant, hi ha menys litigiositat.

Un altre exemple. Limitació creixent de les pròrrogues contractuals. Vostès saben que molts contractes poden ser prorrogats en determinades condicions. Aquesta pràctica, legal en determinades condicions, cada vegada s'utilitza menys i, per tant, cada vegada es dona més possibilitats a altra gent que no tenen, diguem-ne, concessions públiques, o el que sigui, a tenir-ne, a través de limitar el que són, concretament, aquestes pròrrogues dels contractes.

Un altre exemple molt important. L'excepcionalitat de les modificacions dels contractes. Vostès saben que aquesta era una pràctica molt habitual a les administracions públiques. S'adjudicava el que fos, sobretot obres públiques, i una vegada adjudicat el que guanyava el concurs, després, si havia fet un preu, doncs, massa a la baixa i no el podia aguantar, es feien un munt de modificats i de liquidacions posteriors que acabaven arreglant el contracte per a qui l'havia obtingut i l'havia guanyat en condicions segurament no prou nítides. Això havia passat a les administracions públiques del conjunt de l'Estat espanyol. De fet, en algunes encara passa ara, l'abús sobre els modificats dels contractes. Doncs, bé, a la Generalitat de Catalunya en aquest moment la modificació d'un contracte és l'excepció. Algunes vegades és inevitable, sobretot amb l'obra pública, perquè et pots trobar amb una realitat física que no pots preveure en el projecte i, per tant, s'ha de fer una modificació del contracte. Però això és l'excepció en aquest moment i val la pena que això es conegui, perquè això, òbviament, doncs, també ajuda a fer un sistema molt més transparent i molt més correcte des del punt de vista del seu funcionament.

Un altre exemple de bones pràctiques de la contractació pública a Catalunya. La consolidació de la Plataforma de Serveis de Contractació Pública. A Catalunya s'ha promogut una plataforma de serveis de contractació pública com a punt central de tota la informació de la contractació d'obra pública a Catalunya; està tota centralitzada. I quin és el resultat? Doncs, mirin, en aquest moment en aquesta Plataforma de Serveis de Contractació Pública hi ha 1.115 òrgans de contractació –tots els òrgans de la Generalitat de Catalunya estan en aquesta plataforma, tots centralitzats– i 853 òrgans de contractació de les administracions locals catalanes, que van ser convidades a formar part d'aquesta plataforma de contractació pública i s'hi van afegir. No tothom encara, però moltes d'elles, moltes d'aquestes administracions catalanes, molt sovint locals, s'han afegit també en aquesta Plataforma de Serveis de Contractació Pública.

Un altre exemple. L'accessibilitat dels ciutadans a les dades dels contractes de la Generalitat. Bé, no és només que hi hagi un sistema de bones pràctiques en l'adjudicació d'obres, de serveis, d'assessoraments, sinó quin grau d'accessibilitat té la ciutadania a tota aquesta informació de contractació pública. Doncs, bé,

en aquests moments qualsevol ciutadà del nostre país pot disposar al moment, *online*, de tota la informació de qualsevol contracte incorporat al Registre de Contractes de Catalunya. I en aquest sentit, la Generalitat de Catalunya és l'única administració de l'Estat espanyol que facilita aquesta informació de tot el seu sector públic, l'única. Per tant, qui vol conèixer les coses les pot conèixer perfectament, i això és un pas endavant d'una importància molt gran, perquè va en la línia de la màxima transparència. I vostès en el Parlament, i tots nosaltres, hem estat impulsors també en aquests darrers temps de criteris de transparència i d'accés a la informació pública. I no és només l'objecte de fer unes lleis en el Parlament, sinó després aplicar-les a la vida real, no? I això és que s'està aconseguint en aquest país, aquesta bona accessibilitat per part dels ciutadans que així ho volen a aquesta informació sobre contractació pública –hi insisteixo–, contractes que estan incorporats en el Registre de Contractes de Catalunya.

Un altre exemple, per anar acabant aquest tipus d'exemples. L'1 de juliol del 2014 –ara fa poc més d'un any– es va aprovar per part del Govern de la Generalitat el Codi de principis i conductes recomanables en la contractació pública. A qui va adreçat aquest Codi de principis i conductes recomanables? Als alts càrrecs de l'Administració, als directius de l'Administració, als comandaments, als càrrecs administratius, als empleats públics i, en general, a totes les persones que intervenen directament o indirectament en la contractació pública de la Generalitat de Catalunya. I, d'acord amb aquest Codi de principis i conductes recomanables, es va crear també i està en funcionament la Comissió d'Ètica en la Contractació Pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i de tot el seu sector públic.

És a dir, faig aquest resum. Vostès en el document que els he distribuït tenen altres coses que s'han anat fent, però que a efectes de l'estalvi de temps, doncs, ara procuro no entrar-hi; ho tenen per escrit, però fixin-se que tots aquests exemples tenen un nord, tenen un objectiu, que és aquell que els deia al començament, millorar constantment en les bones pràctiques de la contractació pública a Catalunya. I millorant la transparència i millorant l'accés a la informació i convertir-se en un bon referent. I saben –perquè m'hi he referit altres vegades, i avui ho tornaré a recordar– que tots aquests esforços que s'han fet en aquests darrers tres, quatre, cinc anys, tots aquests esforços han convertit la Generalitat de Catalunya, d'acord amb Transparència Internacional en –a nivell autonòmic– l'Administració pública de totes les autonomies espanyoles més transparent, cent punts sobre cent. I quan es treu cent sobre cent vol dir que l'única cosa que pots fer és mantenir-te en aquell nivell, i el més normal és que acabis baixant, perquè aquest grau d'exigència segurament és difícil de mantenir. Però el nostre propòsit és mantenir-lo. I, evidentment, no ens haurien donat aquesta puntuació per part d'un organisme arbitral extern si no s'hagués pogut demostrar fins a quin punt s'han fet un munt de coses i s'han pres un munt de decisions que han portat a aquest nivell d'excel·lència des del punt de vista de la transparència de l'actuació de la Generalitat.

Vull recordar que l'any 2012 no estàvem en aquest punt, l'any 2012, de les disset comunitats autònomes de l'Estat espanyol –encara hem d'utilitzar aquesta terminologia, desgraciadament–, però, des d'aquest punt de vista estàvem en el número 10. El 2012 estàvem en el 10, el 2014 estàvem en l'1. Això és la demostració evident –i en aquest cas és un àrbitre extern– que els esforços hi són. Si no hi haguessin sigut, evidentment, seguiríem en el 10 o estaríem més enre, i ara resulta que ens hem posat al davant de tot.

Bé, fet aquest resum sobre exemples de millora de la contractació pública a Catalunya, i –ho torno a dir– poso aquests exemples perquè en aquests moments això s'està posant en qüestió amb aquestes investigacions de la fiscalia i de la policia, i si s'està posant en qüestió, doncs, escolti'm, nosaltres, jo tinc la obligació, vaja, de fer notar que si uns tenen dret a investigar, i el tenen, uns altres tenim dret a explicar com està funcionant el sistema de contractació pública en aquest país i de donar tranquil·litat a la gent i garanties que funciona bé. Dret contra dret; uns, dret a investigar, els altres, dret a explicar que això funciona bé. I això és precisament el que procuro fer en aquesta sessió de compareixença per part meua.

Anem ara, si m'ho permeten, encara que sigui amb un temps també limitat, a analitzar el que encara s'ha posat més en qüestió en aquest moment, que és la contractació d'obra pública. Vostès saben que hi han diferents organismes de la Generalitat que intervenen en la contractació d'obra pública, però sobretot n'hi ha un, que és Infraestructures de Catalunya –l'antiga GISA avui s'anomena així–, que és la que concentra la major part de la contractació d'obres, d'obra pública a la Generalitat de Catalunya en un context que vostès coneixen molt bé, que és en un context de molt poca contractació d'obra pública. Això també val la pena recordar-ho perquè, comparat amb anys anteriors, en aquests moments la Generalitat contracta molt poc, contracta molt menys que en altres èpoques, simplement perquè no hi ha diners i si no hi ha diners no hi pot haver contractació, o almenys no hi pot haver el nivell de contractació que hi havia hagut en altres moments.

Què els vull dir sobre el sistema de contractació d'obres –que és el que s'està posant més en qüestió? Els vull dir, exactament els deia el que els deia amb la contractació general, el sistema de contractació d'obres de la Generalitat de Catalunya per part d'Infraestructures de Catalunya –empresa cent per cent pública– és un sistema totalment transparent –totalment transparent– i, a més a més, ple de garanties per a tothom i sense marge de discrecionalitat. I això és molt important que ho retinguin i que es retingui, és transparent, dóna garanties i no dóna marge de discrecionalitat. I aquest és el punt central, perquè, fixin-se en una cosa: l'acusació que es fa per part de fiscals i de la policia, en aquest cas concret, requereix, perquè hi hagi algun delicte, que hi hagi algun tracte de favor per part de l'Administració de la Generalitat, que és la que adjudica les obres. Si resulta que l'Administració de la Generalitat, concretament aquesta empresa pública, Infraestructures de Catalunya, no té marge de discrecionalitat i no pot fer tracte de favor, encara que hipotèticament, si hi hagués, podria fer-ho.

tèticament volgués –que, evidentment, no vol–, com hi pot haver tracte de favor? I si no hi ha tracte de favor, per què algú ha de pagar obligadament? Si resulta que la gent i les empreses es poden presentar als concursos de l'obra pública i no hi pot haver tracte de favor en l'adjudicació, pel sistema que ara els explicaré, per què algú ha de pagar comissions obligades?

Doncs aquest és el gran tema. I, per tant, anem aquí. Perquè si això no es demostra, que hi ha tracte de favor, doncs, escolti'm, tota la resta cau, tota la resta queda en res. O, en qualsevol cas, un partit polític ha de donar explicacions com tantes vegades les ha donades –i a això també m'hi referiré tangencialment–, però l'Administració de la Generalitat el que ha de garantir és que no hi hagi tracte de favor i que els concursos s'adjudiquin d'una manera transparent i amb plenes garanties. I això és que ara els intentaré, doncs, explicar.

Com funciona el sistema de contractació pública per part d'Infraestructures de Catalunya? Mirin, hi ha una llei, una llei estatal que ens obliga a tots en aquest moment, que és la Llei de contractes del sector públic. Aquesta obliga a totes les administracions, a les autonòmiques, a les locals i a l'estatal, a totes, absolutament a totes. Aquesta llei determina que a partir de 5 milions d'euros –5.186.000 euros, per ser més concret–, a partir d'aquesta xifra, de 5.186.000 euros cap amunt, quan es presenten les ofertes per part de les empreses es presenta una oferta tècnica i una oferta econòmica. L'oferta tècnica és la que avaluen els tècnics de cada administració i té una puntuació. Doncs, bé, la llei obliga que a partir d'aquesta xifra l'oferta tècnica s'ha de publicar i donar a conèixer a tothom abans d'obrir els sobres que inclouen l'oferta econòmica, que acaba essent la determinant.

Però, per tant, fixin-se, eh, com funciona, es presenten empreses a un concurs d'obra pública, es presenta una oferta tècnica, s'avalua i es publica i es dona a conèixer davant de tothom quin és el rànquing de les empreses d'acord amb l'oferta tècnica; el primer, el segon, el tercer, el quart, el cinquè, fins a l'últim que s'ha presentat. I a partir d'aquí s'obre la plica econòmica, que té una fórmula matemàtica estricta i que, combinada amb l'oferta tècnica, dona el guanyador del concurs. I en aquesta oferta econòmica no hi ha possibilitat de tocar res; és una fórmula estrictament matemàtica.

Què passa, aleshores? Passa que moltes vegades el primer de l'oferta tècnica no és el que s'emporta el concurs. I a vegades ni el segon. Algunes vegades sí que és el primer, perquè ha fet una bona oferta tècnica i, a més a més, la millor oferta econòmica, o prou bona oferta econòmica com per acabar sent primer. Però moltes vegades no passa, això. Per tant, fixin-s'hi: com es pot assegurar algú que ha guanyat l'oferta tècnica que s'emportarà el concurs si resulta que després moltes vegades això no passa. Aquest any 2015, això que els explico, en vint-i-vuit obres d'Infraestructures de Catalunya ha passat en deu casos. És a dir, un 35 per cent de les vegades no s'ha adjudicat l'obra o el concurs a aquell que havia quedat primer tècnicament. Per tant, com hi pot haver tracte de favor si tu no pots assegurar que el que ha quedat primer tècnicament s'acabarà

emportant el concurs? Ja el pots anar trucant i li pots anar dient: «Escolta'm, quedaràs primer, eh?, perquè aquí estàs»..., i resulta que després no queda primer, en molts casos. Perquè el sistema ho impedeix. I no hi ha marge de discrecionalitat, aquí. Per tant, si el sistema funciona d'aquesta manera, per què hi ha d'haver un tracte de favor? No és necessari en cap cas. És més, moltes vegades, ho torno a dir, succeeix exactament el contrari: que el que ha quedat primer en la part tècnica no s'acaba emportant el concurs.

Ara vostès em deuran dir: «Sí, però això passa de 5 milions d'euros cap amunt.» I de 5 milions d'euros cap avall, què passa? També és important saber-ho. Fixin-se en el que els he dit abans: la llei estatal que obliga totes les administracions obliga a fer-ho a partir de 5.186.000 euros. Què ha fet, la Generalitat de Catalunya? Doncs en lloc de fer-ho a partir de 5.186.000 euros ho fa a partir de 2 milions d'euros, que és on es concentren la majoria de les obres públiques que adjudica aquesta empresa pública, Infraestructures de Catalunya. Nosaltres ens podríem limitar a fer-ho a partir del que diu la llei i ningú ens podria dir re. Doncs en lloc de fer-ho així, es va abajar voluntàriament la quantia d'aquest sistema que els he explicat fins a 2 milions d'euros, de tal manera que encara que la llei no ho requereixi nosaltres ens ho autoimposem. Cap concurs a Infraestructures de Catalunya de més de 2 milions d'euros, molt per sota del que diu la llei, cap ni un, té cap marge de discrecionalitat possible. I, curiosament, s'investiguen en aquest moment alguns expedients d'aquesta empresa pública que clarament estan per sobre d'aquestes quanties. I tothom que es posi a analitzar-ho amb un mínim sentit de ganes de saber la veritat sap que això és d'aquesta manera que jo els explico. Per tant, hi insisteixo: en totes aquestes investigacions que es fan per sobre dels 2 milions d'euros no hi ha marge de maniobra possible per cometre cap tipus d'irregularitat. El sistema ho impedeix.

Podria passar un dia, perquè vostès saben que a la Generalitat de Catalunya hi ha més de 200.000 persones que hi treballen, que algú volgués aprofitar-se del sistema. Però el sistema no li ho permetria, tal com s'ha muntat. I aquesta és la clau de volta. I en això, ho torno a dir, som molt més exigents que moltes altres administracions públiques del conjunt de l'Estat espanyol. Podríem no haver-ho fet així. Ningú ens hauria pogut dir re..., i és bo que se sàpiga. Però la mateixa Generalitat de Catalunya, i concretament aquesta empresa pública, Infraestructures de Catalunya, es va posar aquests nivells d'exigència tan grans.

«Què passa per sota dels 2 milions d'euros?», em deuran preguntar, també. Doncs mirin: per sota dels 2 milions d'euros, la llei espanyola el que determina és que s'han d'obrir simultàniament l'oferta tècnica i l'oferta econòmica. Al mateix temps. Vaja, això la llei espanyola ho diu a partir dels 5.186.000 cap avall. Nosaltres, dels 2 milions cap avall. De 2 milions d'euros fins a 200.000 euros s'obren totes dues ofertes al mateix temps: la tècnica i l'econòmica. La tècnica, avaluada pels tècnics, i l'econòmica, amb una fórmula matemàtica.

Aquí, el sistema, diguem-ne, de perfecció no és tan alt. És veritat. Però ja parlem de quanties molt inferiors, on es concentren les menys de les adjudicacions. Però també aquí la Generalitat de Catalunya és més exigent que el conjunt de les administracions públiques de l'Estat i més del que determina la llei. Perquè en aquests àmbits que els dic, per exemple entre 50.000 euros i 200.000 euros, que són quanties per a l'Administració relativament petites, la llei no diu quantes ofertes has de demanar. La Generalitat de Catalunya, i concretament Infraestructures de Catalunya, en demana cinc. Però no només en demana cinc perquè hi hagi concurrència, sinó que agafa les tres primeres, les millors..., tres primeres econòmiques de cada concurs per sota de 200.000 euros, i a les tres primeres els diu: «Teniu l'oportunitat, les tres millors econòmiques, de revisar aquest preu, i ho adjudicarem a la del preu més barat.» Això està molt per sobre de l'exigència que marca la mateixa llei. Però ens hem autoimposat aquests criteris precisament per allò que els deia de la igualtat en la concurrència, de la igualtat d'oportunitats, dels criteris de transparència, de les bones pràctiques en general.

I em deuran preguntar, ja per arribar al límit: «I per sota de 50.000 euros?» Ara ja estem en el límit de les coses petites per a una administració. I per sota de 50.000 euros què passa? Doncs mirin: per sota de 50.000 euros, que la llei diu que pots fer el que vols, per tant ho pots adjudicar a qui vulguis, sense concurrència, el que se'n diuen els «contractes menors»..., Infraestructures de Catalunya es posa com a requeriment que fins i tot en els contractes de menys de 50.000 euros hi ha d'haver tres ofertes. I fixin-s'hi, eh?, la llei el que diu és: «Aquí es pot adjudicar a qui vulguis, sense concurs, sense concurrència.» I, en canvi, aquesta empresa, que és la que és objecte d'investigació, fins i tot en aquestes quanties petites per a l'Administració convida tres empreses abans de decidir a qui se li adjudica. És així. I ho poden comprovar.

Què vull dir, amb tot això? El que els vull dir és que el nivell d'exigència d'Infraestructures de Catalunya en la contractació pública és molt alt. Però «molt alt» vol dir molt alt, molt per sobre dels estàndards que marca la llei. I fins i tot quan la llei no diu re aquesta mateixa empresa de la Generalitat de Catalunya es posa condicions internes perquè hi hagi la màxima concurrència possible, i per tant el màxim d'igualtats possibles, per part dels diferents concurrents.

Per anar acabant, deixin-me ara entrar en el que és la valoració per part meva també del que passa. Perquè a més a més d'explicar-los, i d'explicar a l'opinió pública, com funciona la contractació pública a Catalunya, i concretament d'aquesta empresa, Infraestructures de Catalunya, i concretament de les obres, a banda d'això, a mi m'agradaria fer també una mica de valoració més general, no?

Fins on coneixem –i els dic «fins on coneixem» perquè hi ha secret de sumari en moltes d'aquestes investigacions, i per tant hi ha coses que no les coneixem clarament, no?–, o fins on podem intuir, què és el que s'investiga per part de la fiscalia, la fiscalia anticorruptió, que depèn directament de la Fiscalia General

de l'Estat, a Madrid? Què s'investiga per part de la fiscalia i de la policia?

Doncs mirin: el que s'investiga, crec jo, són tres coses. I dic «crec» perquè no coneixem els detalls de tot plegat; ja els anirem coneixent, no? La primera cosa que s'investiga és la fundació de Convergència Democràtica de Catalunya, la CatDem. En vam parlar ara fa un mes i mig a bastament en aquesta mateixa sala del Parlament de Catalunya en una compareixença també meva. Aquesta fundació, rebia aportacions d'empreses? Això, permetin-me que els ho digui, no cal que s'investigui: això és veritat, això és cert. No s'ha amagat mai. Està a la comptabilitat del partit i de la fundació, i està enviat a tot arreu. Aquí no s'amaga absolutament re. Si el gran tema és saber si la fundació de Convergència, anomenada CatDem, rebia aportacions d'empreses d'aquí, doncs escolti'm, la resposta és «sí». I no cal muntar tota aquesta parafernàlia, per saber això. Perquè tota aquesta informació la té el Tribunal de Cuentas. Tota. Per tant, només amb un correu electrònic o amb una petició raonada al Tribunal de Cuentas ho tindran tot. No sé si és necessari que hi hagi desplegament cada mes i mig de la Guàrdia Civil entrant a la seu i no sé quantes coses més per acabar tenint aquesta informació que és coneguda i totalment transparent.

Vostès em deuran dir: «Pot ser que això sigui legal...» I ho és. «Ara, sent legal no ens agrada», deuran dir alguns de vostès. Molt bé, això ja és un judici de valor. Jo els vull recordar que algunes empreses d'aquestes que es diu que han fet aportacions a la fundació de Convergència també han fet aportacions a altres fundacions d'altres partits polítics. I que jo vegi no surten mai –no surten mai. I aleshores la pregunta és: si és legal fer aquestes aportacions i hi ha una focalització sobre les que es fan a la fundació de Convergència, és que si es dóna diners a Convergència, a aquesta fundació, doncs és sospitos de ser il·legal, i si es dóna a alguna altra ja no. Doncs caram!, és un gran judici de valor. Molta equitat, aquí. És a dir, es criminalitzen les aportacions a la fundació d'un partit i no a les dels altres, i a més a més aquestes aportacions estan dintre del marc legal. No agrada, aquest sistema? Doncs, escolti'm, que es canviï la llei –que es canviï la llei. I si algú no hi està d'acord, senyor Herrera, a canviar la llei, té tot el dret a no canviar-la. Ja m'hi avançava: si algú no hi està a favor, que canviï la llei. Però mentre la llei no es canviï i permeti aquest tipus d'aportacions, agradin o no –agradin o no–, i alguns, potser, com a criteri, poden pensar que els partits polítics no s'han de finançar només a través dels pressupostos públics, com passa per altra banda també en altres països que no són menys avançats que el nostre, doncs escolti'm, aquí hi ha un judici de valor. Però si tenim un marc legal que permet aquestes aportacions, doncs no les criminalitzem. Diguem que no ens agrada el marc legal, a alguns, i l'intenten canviar. I quan el canviïn ens ajustarem al nou marc.

Però jo, en aquest moment, el que vull fer notar és: si la investigació és saber si hi han aportacions d'empreses a la fundació de Convergència, la resposta és: cert, hi són. Són transparents i estan fetes d'acord amb el

marc legal. Per tant, per què s'ha de criminalitzar, això? Si es criminalitza això, algú pot pensar que el que es busca és debilitar una determinada estructura política, deixar-la en inferioritat de condicions. Pot pensar això, no?

Segona cosa que s'investiga, sembla. Per part de la fiscalia, hi insisteixo, i per part de la policia. La fundació vinculada a Convergència, concretament la CatDem, rebia aquests diners d'aquestes empreses però aleshores Convergència feia factures a aquesta fundació per capturar aquests diners. Sembla que també s'investiga això. I en això la resposta és exactament la mateixa. També és veritat. Convergència facturava, pel que jo conec i pel que se m'ha explicat, a la seva pròpia fundació per uns determinats serveis que prestava. Per tant, això també és cert. Ara, això també està comunicat a tot arreu. I en els informes del Tribunal de Cuentas, als quals ens sotmeten totes les formacions polítiques, hi han advertiments del Tribunal de Cuentas a diferents formacions polítiques..., que pregunten..., que afinin més els criteris d'aquest tipus de prestació de serveis a les seves fundacions.

Però fixin-se en una cosa: en algun moment aquests advertiments han passat de la via administrativa? Algun cop el Tribunal de Cuentas, en el cas concretament de la fundació de Convergència o de Convergència, ha anat a la fiscalia pensant que això podia ser un delictes? Doncs no; no hi ha anat.

Per tant, una possible falta o error administratiu, que cometem, per altra banda, molts partits polítics també advertits pel Tribunal de Cuentas, es pot convertir en una categoria penal, com s'està dient ara? Si hi ha un error administratiu, hi ha un error administratiu, i això té les conseqüències que té en la via administrativa, però passar d'un error administratiu, que no necessàriament és tal, eh?, a la categoria penal i a la categoria dels delictes..., hi va un camí molt gran. I això és la segona cosa que s'està investigant.

I la tercera i l'última, entenc jo –i aquesta és la més important, i m'hi he referit al començament de tota la meva intervenció–, l'altra cosa que s'està investigant és: hi havia empreses que aportaven recursos a la fundació de Convergència que eren afavorides pels òrgans de contractació de la Generalitat de Catalunya. Això és el que s'estava investigant, i a això és al que jo he intentat respondre abans. Perquè hi hagi possibilitat d'afavorir algú, el sistema ho ha de permetre, i tenim un sistema de contractació d'obra pública que no permet afavorir a ningú. Per tant, si qui té el poder, que és qui adjudica l'obra, no pot fer un tracte de favor, perquè el sistema que ell mateix s'ha imposat li ho impedeix, no hi ha tracte de favor.

I la prova els l'he donat abans. Vostès podran comprovar, sempre que vulguin, que no necessàriament el que queda primer quan s'obre la primera plica, la tècnica, no necessàriament s'emporta el concurs. Per tant, en molts casos, es canvia l'ordre, i es canvia l'ordre d'acord amb una fórmula estrictament matemàtica, que és l'oferta econòmica. No hi ha marge de discrecionalitat; per tant, no hi pot haver tracte de favor.

I, si no hi ha tracte de favor, tota la resta en què queda? Això és el que s'està investigant.

Per això avui m'he volgut centrar, sobretot, a explicar-los que, en el moment en què l'Administració pública contracta, les limitacions que té l'Administració pública en aquesta contractació són molt grans, i que, a més a més, aquestes limitacions són autoimposades. No és que algú de fora ens digui: «Facin-ho d'aquesta manera.» Ens marquen un marc legal, que els l'he comentat abans, la Llei de contractes del sector públic, i la nostra Administració, en lloc de, simplement, ajustar-se als límits d'aquest marc legal, els endureix d'una manera molt gran, precisament per ser molt més transparent, precisament per donar molt millors garanties.

És a dir que no estem a la banda baixa de l'exigència; estem a la banda alta, altíssima, de l'exigència en la contractació pública. Aquí és on som. I això és el que s'ha d'entendre bé, perquè, més enllà del que pugui estar passant..., i, ho torno a dir, el que més directament m'afecta com a responsable de la Generalitat és que es posi en qüestió que la Generalitat pot tenir un tracte de favor en el que són les adjudicacions. I abans els he explicat amb prou detall, em dona la sensació, i tram per tram del que signifiquen els recursos que són objecte de concursos, tram per tram, fins a quin punt les nostres exigències són clarament molt altes i, a més a més, per voluntat pròpia.

L'última consideració que els volia fer. Portem deu anys seguits d'investigacions –deu anys seguits d'investigacions. De la fiscalia, des de l'any 2005. De la policia, de les policies. Ho regiren tot, ho registren tot i ho examinen tot. Deu anys! Deu anys amb una lupa a sobre, de grans augments, deu anys seguits. I en deu anys seguits amb una lupa de grans augments, investigant-ho tot i regirant-ho tot, a hores d'ara, no hi ni una sola sentència que hagi pogut demostrar absolutament res. Doncs, escolti'm, potser que també fem un judici una mica més equilibrat en algunes ocasions d'algunes coses, perquè el que acabo de dir és molt evident; que portem deu anys a sobre amb aquestes investigacions i regirant-ho tot i intervenint tothom, és la pura evidència, i la gent que hem estat al Parlament de Catalunya des de fa tant temps això ho sabem molt bé. I això ho vull remarcar, perquè, com vostès comprendran, a més a més, en aquests deu anys, i especialment en els períodes que hem tingut responsabilitats de govern nosaltres, doncs, s'han adjudicat moltes coses. Ara, en aquests darrers anys, no tantes, per les dificultats econòmiques, però s'han adjudicat moltes coses. I mirin que s'han investigat, aquestes adjudicacions, eh?: expedients, s'han regirat, s'han mirat des de la primera línia fins a l'última, etcètera. En cap cas una adjudicació o un contracte de la Generalitat de Catalunya ha estat objecte d'una sentència que portés a demostrar que s'havia comès alguna activitat fraudulenta en l'adjudicació pública de la Generalitat, en cap cas.

I, ho torno a dir, si no hi ha tracte de favor per part de l'Administració, tota la resta de les acusacions cauen pel seu propi pes, perquè tot s'aguanta en si hi ha tracte de favor de l'Administració o no. Doncs, mirin,

en deu anys d'investigacions de tota mena, no se n'ha pogut demostrar cap. I mirin que d'adjudicacions n'hi ha hagut, eh?

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Proseguirem ara la sessió amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, i quan acabin aquestes intervencions farem uns deu minuts de pausa.

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Bon dia. Gràcies, presidenta. President, com vostè explicava ara, al final de la seva intervenció, avui tornem a ser aquí arran d'una investigació que porta a terme la fiscalia anticorrupció. La tesi amb què diu que treballa la fiscalia és una suposada triangulació entre diferents empreses adjudicatàries d'obra pública, les donacions d'aquestes, mercantils, que feien a les fundacions de Convergència, CatDem i Fòrum Barcelona, en benefici, suposadament, de Convergència Democràtica de Catalunya, entre els anys 2010 i 2015. La fiscalia manté que del contrast d'aquestes donacions amb els expedients de contractació pública, en alguns casos, diuen, l'import de les donacions coincidí en un percentatge aproximat del 3 per cent de l'import de l'adjudicació, i també manté que hi havia una relació entre les dates de les donacions a les fundacions i les adjudicacions d'obra pública. La fiscalia, en tot això, diu que veu indicis de suborn o de contraprestació en aquestes donacions a canvi de concessions d'obres públiques, i diu que també veu finançament presumptament il·legal i irregular del partit a través de les fundacions de Convergència Democràtica de Catalunya.

En aquesta suposada investigació, la Guàrdia Civil, dimecres, va detenir onze persones, entre les quals hi havia càrrecs públics, com el número 2 d'Infraestructures.cat; càrrecs de Convergència Democràtica de Catalunya, com el tresorer, i empresaris del Grup Copisa, Grup Soler, Oproler, Urbaser, Rogasa, Tec Cuatro, Enseñat i Roca, entre d'altres. Hi van haver una vintena de registres d'edificis, tant públics com privats, i una afectació a dos ajuntaments, també: Olot i Sant Fruitós del Bages, que se sumen a altres ajuntaments investigats amb anterioritat, com Sant Cugat, Lloret de Mar, Figueres, Sant Celoni. El jutge, a dia d'avui, ha decretat el secret de sumari; ha decretat la presó preventiva, sense fiança, del tresorer, presumptament considerat intermediari. Això són fets, però són fets que llegim i sentim tots aquests dies a través dels mitjans de comunicació.

President, en tot cas, en primer terme, ens agradaria saber –i per això li ho pregunto– si han pogut comparar a la causa com a afectats, com a representants de Convergència Democràtica de Catalunya o com a lletrats, sent el Govern de la Generalitat, i han tingut accés a aquestes actuacions per verificar aquests extrems que tots hem anat coneixent a través dels mit-

jans de comunicació. Al marge de saber si vostè ha pogut verificar si la investigació té aquesta tesi per objecte, tot seguit sí que li procedeix a fer unes preguntes que li agrairia que, amb més concreció, me les pogués respondre.

Com a màxim responsable de Convergència Democràtica de Catalunya, ens agradaria saber si vostè tenia coneixement directe de les donacions que rebien les fundacions CatDem i Fòrum Barcelona provinents d'empreses d'obra pública i, concretament, si tenia coneixement que Copisa, Grup Soler, Oproler, Rogasa, Tec Cuatro, Urbaser, feien donacions a les fundacions de Convergència, si ens pot confirmar que es van fer aquestes donacions.

És cert que aquestes donacions es van fer per un valor de 10 milions d'euros entre els anys 2010 i 2015?

Vostè, com a president del Govern, tenia també coneixement que, mentre es rebien aquestes donacions a les fundacions, aquestes empreses licitaven i resultaven adjudicatàries d'obra pública a través del Govern de Convergència Democràtica a la Generalitat o en algun ajuntament?

Ha comprovat si l'empresa pública Infraestructures.cat va adjudicar obra pública, concretament, a aquestes empreses de les quals parlen els mitjans de comunicació?

I després, president, la pregunta que jo crec que és la que es fa tothom, en què fiscalia basa la seva investigació: quina relació...? Vostè ha investigat si hi ha algun tipus de relació entre aquestes donacions, que evidentment vostè diu que són legals, i aquestes adjudicacions d'obra pública, que també compleixen les exigències tècniques de forma rigorosa? Hi ha alguna relació?

També ens agradaria saber, president, si vostè és el màxim responsable de les finances de Convergència Democràtica de Catalunya i, si no n'és, qui ho és.

Com aproven el pressupost de Convergència Democràtica de Catalunya, les fundacions de Convergència, i com en fan la liquidació?

Miri, nosaltres estem a favor que s'investiguin aquests casos fins al final, perquè entenem que no pot quedar cap ombra de dubte davant d'una tesi de tal gravetat dels fets que va sorgint, dels que anem coneixent. I, per tant, esperem i demanem que aquests casos es resolguin amb la màxima celeritat possible, i ho demanem a tothom, qui hagi de facilitar la investigació i qui estigui fent aquesta investigació; que no hi hagi dilacions innecessàries, com en d'altres casos, que moltes vegades aquestes dilacions innecessàries comporten una certa sensació d'estranya impunitat. I també desitgem que es vagi fins al final, si és el cas, a l'hora de depurar responsabilitats, sense acords extrajudicials que puguin evadir responsabilitats polítiques.

Al marge d'aquestes actuacions judicials i policials, creiem que la compareixença que avui fa aquí vostè és necessària per respondre, sobretot, dues grans preguntes: saber què ha fet, fins a dia d'avui, Convergèn-

cia Democràtica, davant d'aquestes imputacions –què s'ha fet per obtenir explicacions oportunes dels imputats, què s'ha fet per assumir les responsabilitats polítiques, què s'ha fet per depurar aquestes responsabilitats– i què pensa fer si s'acrediten els fets que s'imputen al final del procés judicial, què pensa fer si s'obté una sentència condemnatòria d'aquests fets.

Creiem que els ciutadans necessiten tenir la certesa que si els supòsits de finançament il·legal es proven, vostès, des de Convergència Democràtica..., vostè, com a president de Convergència Democràtica, està disposat a assumir *totes* les responsabilitats polítiques que pertoquen i a depurar-les fins al final. Creiem que els ciutadans necessiten tenir la certesa que vostès, de fet, ja han pres algunes d'aquestes decisions al respecte d'aquestes presumptes imputacions, d'aquestes presumptes tesis de la fiscalia.

Sense voler, en cap cas, jutjar o prejutjar, perquè no ens toca, com ja hem dit abans necessitem esvaïr tots els dubtes sobre un presumpte cas de corrupció política d'un partit, Convergència Democràtica, amb vocació de govern al país. Necessitem, ara més que mai, esvaïr tots els dubtes d'un partit que ha assumit un mandat democràtic extraordinari, històric, al nostre país. Necessitem tenir la paraula del màxim representant de Convergència que estan disposats a assumir responsabilitats, d'assumir el compromís de depurar-les, perquè qui es trobi en el camí de la democràcia n'ha de ser un clar exemple i reflex. Volem que assumeixi la responsabilitat de fer net, si té coneixement d'alguna d'aquestes responsabilitats, president. Faci net, president.

Al marge de la investigació i del seu resultat final, amb depuració de les responsabilitats quan escaiguin, nosaltres creiem que cal que es prenguin mesures amb caràcter urgent per tal de poder recuperar la confiança dels ciutadans, perquè aquestes praxis que formen part avui d'una tesi d'un fiscal no es puguin produir, en cap cas, en el nostre sistema; no les volem. Segur que una fórmula seria incrementar la transparència encara més, encara que complim al cent per cent del cent per cent, encara més! I encara podem incrementar els controls preventius a les contraccions públiques: de personal, de selecció, de contractació d'obra, de servei, de tot. En aquest sentit, deixi'ns, des del nostre grup parlamentari, fer-li un seguit de propostes i un prec majúscul: que s'implementin aquestes propostes.

La primera. Creiem que no pot quedar cap ombra de dubte en la comissionada per a la Transparència, la senyora Núria Bassols, que se la relaciona des de dimecres amb un dels empresaris detinguts, Josep Bassols, que, a part d'empresari, també ha estat càrrec electe i públic de Convergència. Pensem que al capdavant d'un comissionat amb una tasca tan necessària per evitar futures desviacions, com és la garantia de la transparència i la resposta davant del ciutadà, ara mateix no és la persona més idònia –cap ombra de dubte–, a dia d'avui, per continuar desenvolupant aquesta tasca.

Segona mesura que proposem. Creiem que és necessària la instauració urgent de pactes d'integritat a la

Generalitat de Catalunya amb les principals empreses que han resultat adjudicatàries d'obra pública, com, per exemple, les que consten a les investigacions: Copisa, Grup Soler, Oproler, Urbaser, Rogasa, Tec Cuatro, Enseñat i Roca, o altres, com Ferrovial, que també han estat objecte d'investigació, perquè aquests pactes d'integritat, quan hi ha mesures de sospita que s'han pogut, exigir, oferir o acceptar suborns o comissions, les fan immediatament inviables i ineptes per estar a l'oferta del mercat públic i per ser contractades novament. I si són condemnades, per quedar fora per sempre més d'aquest mercat públic. Volem aquests pactes d'integritat.

Volem que es prohibeixin les donacions als partits per part d'empreses que liciten en contractacions públiques, per la incompatibilitat manifesta i per enterrar per sempre més aquesta relació perversa i irregular entre partits, empreses i governs.

Volem implementar una plataforma de contractació pública única, centralitzada, que eviti desviacions –la centralització evita desviacions–, que eviti adjudicacions de conveniència i frau, i tràfics d'influències.

Cinquena mesura. Volem fer del Govern de la Generalitat de Catalunya una organització responsable des d'un punt de vista del compliment legal: implementem un sistema de prevenció de comissió de delictes; implementem una oficina de denúncia anònima dels treballadors i treballadores públics; siguem valents, perquè no quedi cap pràctica ni cap irregularitat interna impune, sota sospita, ja sigui derivada de responsables polítics o de responsables tècnics; reformem ja tot el que calgui a les nostres institucions, des de ja, per regenerar el sistema, per donar seguretat i control als ciutadans.

Acabo. Però no puc acabar sense afegir dues qüestions que seria injust que no les posés sobre la taula. Malgrat que em dolgui, cal relacionar aquestes actuacions de dimecres, també, amb el moment polític actual. No és casualitat que aquestes operacions es produeixin just en aquest moment polític, amb un xou mediàtic prèviament organitzat, el mateix dia que es destapa la confessió del senyor Correa en relació amb el cas Bárcenas i el PP. La intencionalitat política és evident i impròpia d'un estat democràtic. Utilitzar la lluita contra la corrupció per dificultar un projecte polític també és corrupció política. Aquells que fan servir la corrupció per acabar amb el procés no volen acabar amb la corrupció. Nosaltres sí que volem un país net de corrupció.

I, al respecte, dir-los que no podran parar aquest mandat històric que tenim sobre la taula. La república catalana està en marxa, i no depèn de res ni de ningú, això no va de partits ni de polítics; això va de milions de persones que han sortit al carrer i que han reflectit la seva voluntat democràtica, en forma de mandat, i de manera inequívoca i majoritària.

A més, la construcció de la independència, des d'un procés constituent, és la millor garantia d'acabar amb la corrupció i les desviacions polítiques, perquè apodera els ciutadans; uns ciutadans vigilants és la millor manera –acabo– de garantir unes institucions al servei

dels ciutadans i de l'interès general. En la nova república no hi haurà lloc per als corruptes, i jutjarem a qui calgui sense cap tipus de sospita de persecució política. I, si de nosaltres depèn, garantirem que tots els casos de corrupció política, tots, s'investiguin fins al final i se'n depurin tot tipus de responsabilitats.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president de la Generalitat en funcions, vull, en primer lloc, agrair-li la seva sollicitud de compareixença i la celeritat amb què s'ha produït. No deixa de ser altament preocupant, però, que vostè sigui el president de la Generalitat que més vegades ha hagut de comparèixer per donar informació sobre casos de corrupció que afecten el seu partit. I no parlo de corrupció en general o de casos de corrupció que afectin persones individuals, em refereixo a la presumpta corrupció que, si es confirmen les evidències que es van acumulant, afectaria directament Convergència i les seves fundacions.

I si bé és cert que vostè va compareixent per donar explicacions sobre el tema, he de dir-li, al mateix temps, que les seves compareixences en seu parlamentària –i aquesta és, crec, la tercera– no han assolit fins ara l'objectiu de tranquil·litzar l'opinió pública.

I li diré per quines raons crec que les seves compareixences no tranquil·litzen l'opinió pública. En primer lloc, perquè mentre vostè sempre diu que no s'ha produït cap delictes ni irregularitat en relació amb el finançament del seu partit o de les fundacions del seu partit, es van acumulant nombroses evidències i proves en sentit contrari, i la contundència d'algunes decisions judicials preses aquests dies apunten a l'enorme gravetat dels fets investigats. El fet que dos successius tesorers de Convergència hagin estat detinguts per decisió del jutge no es pot en absolut minimitzar.

En segon lloc, perquè quan li hem demanat a vostè que es comprometí personalment a assumir responsabilitats polítiques si els fets acabessin per desmentir les seves reiterades declaracions en què afirma que no s'ha produït cap delictes ni irregularitat en el finançament del seu partit o de les seves fundacions, vostè s'ha negat, almenys fins ara, a fer-ho.

I, en tercer lloc, perquè vostè sempre s'ha cuidat molt d'assenyalar com a únics responsables de qualsevol eventual irregularitat o delictes que pugui demostrar-se en el futur els successius tesorers del seu partit, aquests que han estat detinguts. Va arribar a explicar-nos que, fins i tot, els tesorers de Convergència podien arribar a vendre el patrimoni del partit sense autorització ni coneixement de ningú. De vegades ha semblat vostè més interessat a crear un tallafoc que a

convèncer-nos que no s'ha produït cap delictes o irregularitat.

A aquests motius se n'hi podrien afegir altres, com el fet sorprenent que part dels diners que recapten les fundacions de Convergència acabi a la tresoreria del partit com a pagament de serveis, pel que sembla, no sempre prou acreditats.

Dit això, senyor president en funcions, el Grup Socialista respecta sempre la presumpció d'innocència, i, com no som ni jutges ni fiscals, no pensem atribuir-li a vostè ni a la seva força política la comissió de cap delictes; ningú no pot ni ha de fer-ho mentre no s'hagi dictat una sentència judicial sobre els diferents casos que preocupen l'opinió pública.

I volem també reconèixer-li, senyor president en funcions, l'esforç en la millora dels mecanismes de contractació pública de la Generalitat, que vostè ha detallat, tot i que ens agradaria, potser, alguna precisió en relació amb la Unitat d'Avaluació Tècnica, creada per Infraestructures.cat, ja que algunes informacions apunten a la possibilitat que aquesta unitat i les seves avaluacions hagin introduït elements d'arbitrarietat que no es correspondrien amb la intervenció que vostè ens ha fet.

Però permeti'm, senyor president en funcions, que li faci un retret polític en referència a les seves declaracions públiques en què afirma ser víctima d'una caceria. Vostè ha dit públicament que vostè i el seu partit se senten com una peça de caça major per estar protagonitzant el procés sobiranista.

Senyor president en funcions, els casos que, d'una manera o altra, de forma directa o indirecta, poden vincular-se a Convergència Democràtica de Catalunya són bàsicament tres. A efectes purament descriptius, em permetrà que els denomini cas Palau, cas Pujol i el del 3 per cent, els que s'estan investigant actualment –i altres, com el cas Adigsa, pendent de judici. Per cert, són tres casos en què s'han evidenciat preocupants punts de connexió: persones i empreses que apareixen a més d'un cas.

La fiscalia de Barcelona va presentar una querrela contra Fèlix Millet i tres directius més del Palau de la Música el juny del 2009. Vostè estava a l'oposició i ni tan sols s'havia produït encara la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut. Per tant, difícilment es pot dir que la investigació judicial del cas Palau tingués a veure amb el procés sobiranista que ni tan sols havia començat.

Cal recordar que la instrucció del cas Palau va acabar el passat 31 de juliol, després de sis anys de feina. El jutge imputa greus delictes a setze persones, entre elles el tesorer de Convergència i home d'estricta confiança personal seva, el senyor Daniel Osàcar, que avui ha estat detingut pel cas 3 per cent. I el jutge considera Convergència com a responsable civil, com a partícip a títol lucratiu.

L'esclat del cas Pujol –que ja veurem com i quan acaba, vistes les seves moltes ramificacions– s'inicia, de fet, amb una declaració del mateix Jordi Pujol i Solel l'any 2014 en què confessa l'existència de diners no re-

gularitzats en comptes a l'estranger des de l'any 1980. Com a mínim, estem parlant d'un frau fiscal continuat per part de qui va presidir vint-i-tres anys la Generalitat, abans també, molt abans també, d'iniciar-se el procés sobiranista.

I del 3 per cent, la primera vegada que se'n parla en aquest Parlament és el 25 de febrer de 2005, quan faltaven més de cinc anys perquè s'iniciés el procés sobiranista. Va ser el president Maragall que ho va mencionar fent-se ressò de l'editorial d'un diari, i vostè li va reclamar que retirés les seves paraules en benefici de l'acord sobre el nou Estatut, cosa que el president Maragall va fer. Per cert, tot i així, el seu partit va presentar una querrela contra el president Maragall, que finalment va ser retirada.

D'altra banda, les actuacions judicials que vàrem conèixer dimecres i que continuen són fruit d'una investigació judicial que, de fet, es posa en marxa a partir de les denúncies presentades per una regidora d'Esquerra Republicana de Torredembarra i d'altres regidors d'aquell ajuntament que ara investiga el jutjat del Vendrell. Si m'ho permet, senyor Mas, això no prové de Madrid.

Senyor president en funcions, no crec que es pugui tranquil·litzar l'opinió pública sobre la base d'intentar presentar la seva persona i la força política que dirigeix com a peça de caça major, com a víctima a abatere per aturar el procés independentista.

Altres forces polítiques, també la meva, han estat objecte d'investigacions judicials sobre casos de presumpta corrupció o d'irregularitats comeses per responsables polítics o càrrecs de l'Administració, i cap especulació sobre una pretesa intencionalitat política de les investigacions ordenades per jutges o fiscals no eximeix de l'obligació de respondre les acusacions ni d'assumir les responsabilitats que siguin del cas, si és el cas. Si això fos una operació política contra el procés independentista, Esquerra Republicana i la CUP estarien també sent objecte d'actuacions similars, i no és així.

Crec, senyor president en funcions, que apuntar un pretès origen polític dels problemes judicials que afecten el seu partit i les seves fundacions no fa un bon servei a la justícia, però tampoc a l'independentisme, ni al seu partit, ni a vostè mateix. Sembla, més aviat, una maniobra per intentar defugir responsabilitats. I crec que el victimisme no servirà en aquest cas: no és Catalunya la que està sent atacada; és el seu partit, les seves fundacions i les empreses que semblen haver-los finançat de forma irregular a canvi d'un tracte de favor de l'Administració de la Generalitat, els que estan essent investigats per l'autoritat judicial.

Senyor president en funcions, abans he fet referència al cas Palau, que ja ha acabat la fase d'instrucció amb conclusions que apunten directament al cobrament de comissions il·legals a través d'un triangle format per empreses adjudicatàries d'obra pública, el Palau de la Música i el seu partit i la Fundació CatDem.

Certament, Convergència, amb una decisió que l'honora, va decidir retornar els 630.000 euros que la seva

fundació havia rebut del Palau de la Música, però el jutge conclou, en la finalització de la instrucció, que, a més, entre l'any 2000 i l'any 2007, l'empresa Ferrovia va pagar 6,6 milions d'euros en comissions il·legals a Convergència a través del Palau de la Música. És la instrucció, no hi ha sentència, i, per tant, la presumpció d'innocència segueix en aquest cas perfectament vigent.

Altres xifres que estem coneixent aquests dies són molt elevades. Les fundacions CatDem i Barcelona Fòrum, sembla, van rebre entre el 2008 i el 2013 donacions per un total de 10,4 milions d'euros. I diu el president en funcions, amb tota la raó, que aquestes són dades conegudes, s'han anat publicat... Vaja, les que ha rebut el seu partit, però també les que ha rebut el meu. Per tant, estan sobre la taula, són conegudes pel Tribunal de Comptes. Però cal reconèixer que, precisament, des del coneixement d'aquest conjunt de donacions, en les fundacions del seu partit es produeix una gran concentració de generoses donacions d'empreses adjudicatàries d'obra pública.

I hem vist també com diners donats a les fundacions de Convergència acabaven en mans del mateix partit per raons no prou explicades. Almenys això se'n desprèn, de les informacions que hem conegut i que, per tant, no estem en condicions de contrastar ni d'afirmar la seva veracitat.

És per això, senyor president en funcions, que reitem una pregunta obligada: manté vostè l'afirmació que ni el seu partit ni les seves fundacions s'han finançat irregularment?

Vostè ha negat sempre qualsevol responsabilitat directa en tot aquest afer, però li recordo també que hi ha una responsabilitat *in eligendo*, és a dir, en elegir els seus col·laboradors i mantenir la confiança en ells dipositada fins i tot després de conèixer indicis que apunten a una presumpta activitat irregular o delictiva.

Per això li pregunto, senyor president en funcions: manté vostè la seva absoluta confiança en Daniel Osàcar, Andreu Viloca i Josep Antoni Rosell?, es personarà la Generalitat com a part afectada després de la detenció d'aquest darrer director general d'Infraestructures.cat? Cal recordar que en un debat sobre l'orientació política general del Govern es va aprovar una resolució que instava el Govern a personar-se en les causes en què la Generalitat sortís perjudicada.

Senyor president en funcions, acabo amb una reflexió feta des del màxim respecte personal i institucional, i conscient que la faig en un moment polític molt excepcional. Considera, senyor Mas, que en aquest context vostè està en condicions de seguir aspirant a tornar a presidir la Generalitat?

La pesada llosa d'aquests presumptes casos de corrupció que afecten les fundacions de Convergència i el mateix partit del qual vostè ha estat el màxim dirigent des de l'any 2000 fins avui, lluny de disminuir, augmenta cada dia que passa. No creu, senyor president en funcions, que aquesta llosa no ha acabat esdevenint una hipoteca política insuportable? Creu vostè convenient mantenir la seva candidatura i la política catala-

na sota la tensió que els procediments judicials en curs implicaran en els propers mesos i potser anys?

Com desconec la veritat del que ha passat, no puc respondre amb objectivitat i rotunditat aquestes preguntes; és a vostè a qui correspon de fer-ho. A més, sempre és difícil calibrar fins on arriba la responsabilitat política en casos com aquest, però, com a màxim responsable de la Generalitat que aspira a seguir-ho essent, l'autoexigència ha de ser màxima. Què hem reclamat al Partit Popular quan es va procedir a la detenció del seu tresorer? Una assumptió de responsabilitats polítiques, que, per cert, no s'ha produït.

Senyor president en funcions, crec sincerament que la nova legislatura que s'obre dilluns requereix uns fonaments més sòlids dels que vostè està avui en condicions d'oferir al nostre país i m'agradaria conèixer la seva opinió al respecte.

Moltes gràcies, senyor president en funcions; senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. President, en primer lloc, li agraïm la ràpida compareixença en aquesta Diputació Permanent, fruit dels fets esdevinguts dimecres passat.

Ens permetrà, però, que, després d'haver-lo escoltat, aquesta rapidesa en la seva compareixença l'atribuïm més aviat al moment polític que no pas a una voluntat d'aclarir absolutament res. La compareixença en aquesta Diputació Permanent li permet evitar haver de respondre davant d'aquells de qui depèn en aquest moment la seva reelecció o no. No hi veiem cap altre sentit a aquesta compareixença, perquè la cançó és la mateixa que la del 2 de setembre o la d'anteriors compareixences amb la corrupció de Convergència com a teló de fons. Sospites, sí, però no sobre els procediments, president, sobre els fets.

Avui ens ha vingut a explicar mecanismes de transparència que en altres ocasions vostè ja ha tingut oportunitat d'explicar-nos: transparència en l'adjudicació d'obra pública o en l'adjudicació de contractes de la Generalitat de Catalunya. Però em temo que la realitat és diferent a allò que vostè dibuixa. Certament, el paper ho aguanta tot, però vostè ens presenta avui unes mesures que ha adoptat el seu Govern, i, com el mateix títol diu, entre 2011 i 2015, i una part important de les comissions i de les adjudicacions de què s'està parlant en aquest cas fan referència precisament a l'any 2009.

Però em permetrà que li faci dues consideracions addicionals. Ja el 2013 un càrrec de GISA donava les explicacions de quines eren les «artimanyes» per tal que..., valorant les ofertes tècniques i valorant les ofertes econòmiques s'acabava aconseguint el resultat de-

sitjat per part dels directius de GISA en aquell moment, Infraestructures.cat en aquest moment.

Però em permetrà que li posi, a més a més, un exemple que allò que vostè ha afirmat avui aquí amb relació als procediments no és del tot cert, com a mínim en algun cas. I ja sé que semblarà pesat posant l'exemple una vegada més d'Independent Diplomat, però com porto les dades al damunt li puc donar les dates exactes de la contractació per part de la fundació Diplocat de l'entitat Independent Diplomat per realitzar uns determinats treballs.

Doncs, miri, concretament, és: en relació amb el contracte del 2013 per valor de 324.000 euros, el 14 de juny de 2013 es signava l'informe tècnic de valoració de les ofertes; el 27 de juny de 2013 se signava el contracte. Resulta que de les dues ofertes concurrents una no té data i l'altra té data del 2 de juliol, és a dir data posterior a la signatura de l'informe tècnic de valoració de les mateixes ofertes. Aquesta és una realitat i aquest és un exemple; segur que en trobem més –segur que en trobem més. Si vostè ens hi invita, investigarem més exemples de contractació.

Però anem al cas d'Infraestructures.cat. Tenim ja el president de l'empresa imputat per adjudicacions a dit en una etapa anterior de Convergència i Unió, però amb una entitat pública, l'Agència Catalana de l'Aigua; ara el director general a la presó, amb uns antecedents, si m'ho permeten, com a mínim peculiars. Peculiar, per què? Perquè el 2003 era subdirector general d'Infraestructures del Departament d'Agricultura –el senyor Germà Gordó, per cert, era secretari general del departament i el senyor Josep Grau era conseller.

Com a tal, va formar part de la taula de contractació que va adjudicar l'execució de les obres del canal Segarra-Garrigues, que, quan Convergència va deixar el Govern, és l'empresa a la qual va anar de director general. I un cop torna Convergència al Govern de la Generalitat és nomenat director general de l'empresa que ha de controlar l'execució de les obres de què fins aquell dia havia sigut director general. Oh casualitats de la vida! El president avui d'aquella empresa és el que en el seu moment era conseller d'Agricultura, el senyor Grau. Com diu vostè, curiós, no? Jo crec que això ja no són portes giratòries; no hi han portes, estan tots en el mateix despatx.

Però no ens digui ara que la transparència és la mesura més eficaç per generar confiança. Miri, molt breument, un, que en aquestes situacions té la temptació d'anar immediatament al portal de la transparència de l'empresa Infraestructures.cat, vejam què troba, vejam si troba les explicacions que vostè ve a donar avui aquí, entra en el catàleg de procediments per veure quins són els procediments que utilitza aquesta empresa i està buit; a l'apartat «Carta i catàleg de serveis» el portal de la transparència d'Infraestructures.cat ens adreça a la carta de serveis, sí, però de l'àrea d'Universitats i Recerca. (*Veus de fons.*) Sí, sí; ho pot comprovar. A «Informes de fiscalització» ens adreça a la pàgina d'inici de la Sindicatura de Comptes. I així podríem seguir. Com diu vostè, curiós, no?

Per tant, vostè avui ens ha vingut a explicar aquí allò que hauria de ser públic; s'ho hauria pogut estalviar, si realment haguessin explicat allò que predica, si haguessin exercit allò que prediquen, transparència.

També creiem que cal una explicació, com li ha reclamat la senyora Rovira –per cert, del seu propi grup parlamentari–, amb relació a la comissionada de la Transparència i, sembla, al seu marit, que és un dels detinguts per pagar comissions a la fundació de Convergència. Estaria bé que, per exemple, en la màxima empresa adjudicatària de la Generalitat de Catalunya, no hi hagués, en la seva màxima direcció, persones com a mínim sota sospita, com ho són ja en aquest moment el president i el director general, o que no hi hagués cap mena de sospita tampoc sobre la comissionada de la Transparència.

Però, cregui'm, a aquestes alçades ens sembla que ens interessin més aviat poc les seves explicacions o les excuses que busqui. Ens interessa més aviat poc que vostè es consideri o no una peça de caça major. Per cert, jo no sé si recordarà vostè que per allà l'any 2009 se li va atribuir també la denominació de peça de caça major a una altra persona: es diu Fèlix Millet. Aquest és l'origen dels seus mals: quinze seus embargades –vol més evidència?– pel cobrament de 6,6 milions d'euros en comissió d'obra pública, el 4 per cent. Caça major? Sí, però per un altre motiu.

El cas Adigsa –la instrucció de la qual ha acabat–, certament, no està jutjat; tres càrrecs d'Adigsa acusats de malversació de fons públics, falsedat en document públic i prevaricació, el 20 per cent.

La confessió de Jordi Pujol i l'origen incert dels diners a Andorra. Per cert, s'hi va reunir vostè, amb ell, abans-d'ahir? Té alguna cosa a veure amb tot el que s'està vivint aquests dies la reunió que va tenir vostè amb l'expresident Pujol abans-d'ahir?

Quatre fills de l'expresident imputats per corrupció a l'Audiència Nacional, un d'ells, per cert, íntim amic seu –almenys això deia ell des de la mateixa cadira en què està vostè avui–, Oriol Pujol, les ITV, les factures per assessorar deslocalitzacions. La figura de l'aconseguidor! És cert que existeix la figura de l'aconseguidor dintre de Convergència? Vostè ho pot atribuir a la persecució política, si vol, però la realitat és la que és.

Centrant-nos en allò més recent, les operacions Petrum, Petrum que ve de Sumarroca; no ve d'una conspiració de poders fàctics d'Espanya contra l'independentisme, ni contra Convergència, ni contra vostè, no; ve de molt més a prop, tan a prop que és dintre del seu propi grup, del seu grup parlamentari: ve d'una denúncia d'una regidora d'Esquerra Republicana. Recorda què era Esquerra Republicana?

Sospita dels procediments? No, no sospiti dels procediments, sospiti dels seus. Si és que encara no se n'ha assabentat, vigili les mans quan les posi al foc, perquè em dona la impressió que cada vegada està més a prop de cremar-se. Ja van vuit empresaris detinguts; el màxim responsable de finances de Convergència a presó, acusat de suborn, blanqueig de capitals, prevaricació, finançament il·legal, alteració de preus en concursos i

subhastes públiques, i falsedat en document mercantil. El 3 per cent, el famós 3 per cent. Curios, no?

Avui també el tresorer de l'època del saqueig del Palau de la Música. Per cert, president, el senyor Viloca és a presó per evitar la destrucció de documents. Recorda vostè què va respondre'm a mi mateix el 2 de setembre quan li vaig preguntar pels papers de la trituradora? «No, era una targeta del senyor Sumarroca, que en teníem dues i una la vam triturar.» Doncs, sembla que hi havia més coses, sembla que hi havia documents relacionats amb empreses donants de fons a les fundacions de Convergència i que, a la vegada, eren empreses adjudicatàries d'obra pública. I segurament per aquests documents està vostè avui aquí i va passar el que va passar dimecres, segurament per això. O a vostè l'informen malament o vostè ens informa malament els catalans.

Una fundación sin actividad, una fundación que recibe donativos de empresas casualmente adjudicatarias de obras públicas y cuyos gastos son aportaciones a la Fundación CatDem o a Convergencia; eso sí, sin justificar. No hay ninguna sentencia, es cierto, pero evidencias haylas. Por cierto, ¿su particular concepto de justicia es aplicable también en todos estos casos? Le oímos la semana pasada explicar cómo las acciones judiciales que están bajo el paraguas de la justicia española, cuando usted consiga su objetivo de la Cataluña independiente, no serán de obligado cumplimiento. ¿Sirve esto también para todos estos casos? ¿La independencia de Cataluña significará que los que hayan robado hoy, en nombre de Cataluña, queden absolutamente impunes? ¿Significa eso? Robar nunca puede salir gratis. (*Remor de veus.*)

Usted es..., prefiero decir «ha sido»... No es gratis para nadie, ¿eh?, para nadie –para nadie. (*Veus de fons.*) Sí, porque igual somos nosotros mismos los que nos echamos cosas encima para tapar otras cosas.

Usted es el presidente o ha sido el presidente de los eufemismos para esconder engaños: pacto fiscal al concierto económico; derecho a decidir, consulta, procedimiento participativo por derecho de autodeterminación; elecciones plebiscitarias, etcétera. ¡Ya no nos engaña más! Su comparecencia de hoy también es un eufemismo, pretende ser un engaño más.

Y acabaré la intervención reconociéndole que cometimos un error, el pasado 2 de septiembre cometimos un error. Estábamos convencidos de que aquella era su última comparecencia como presidente en esta cámara; nos equivocamos: hoy vuelve a estar aquí.

Sinceramente, hoy le deseamos que sea esta la última que comparece como presidente de la Generalitat, pero no porque no consiga el apoyo de la CUP para su investidura, sino porque, ni que sea en un arrebató de sentido común, renuncie a la presidencia de la Generalitat, asuma responsabilidades y renuncie a la presidencia de la Generalitat. Motivos políticos hay muchos para que dé este paso, pero los motivos que hoy le esgrimo son motivos éticos, mucho nos tememos, pero que esta no será su última comparecencia como presidente. Pero, si es así, estamos también convenci-

dos de que no será su última comparecencia para hablar de la corrupción de Convergencia.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, no... Crec que està bé, sempre està bé parlar després del Partit Popular i d'aquest suggeridor titular: «Robar nunca puede salir gratis», no? Jo proposo que sigui el lema de la propera campanya de les generals del PP –també de Convergència, si finalment s'hi presenta per separat–, perquè la veritat és que seria suggeridor, molt suggeridor, poder encarar una campanya amb lemes d'aquestes característiques.

Dit això, president, vostè ha comparegut com a president de la Generalitat i havia d'explicar-se com a president de Convergència, i no ho ha fet, ho ha tornat a no fer. Ha vingut a parlar, però una vegada més no ha vingut a explicar-se, i ara comprovarem si aquest cop decideix explicar-se i no parlar, com acostuma a fer.

Per què li dic que ha vingut a parlar? Perquè en la seva explicació el que hem trobat és un relat que s'assembla massa als relats d'altres casos, quan han estat afectats per la corrupció. Se'n recorda, de Cospedal? Jo sí, assetjada pel cas Gürtel, va parlar –sense explicar– dels comptes auditats del PP. Se'n recorda, dels ERO d'Andalusia? Jo sí, quan des del Partit Socialista Obrer Espanyol a Andalusia parlaven de la confabulació del PP amb la jutge Alaya. El president del meu país, que en el seu programa electoral era qualificat com un exemple en la reacció clara i contundent davant dels casos de corrupció, avui ha vingut a parlar i no a explicar-se, i no ens agrada.

I és que, lamentablement, ho ha fet habitualment. Jo recordo com si fos ahir quan, davant del cas Innova, vostè en el Ple es comprometia a un ple monogràfic, a un ple monogràfic per parlar del tema, i recordo com poques setmanes després la regidora investigada i imputada passava a ser d'imputada a diputada, a diputada del Grup de Convergència en el Congrés dels Diputats. Jo recordo com no ens va voler donar explicacions de per què Convergència, en el 2012, quan estàvem tramitant la reforma de la Llei de finançament de partits polítics al Congrés dels Diputats, no va donar suport, curiosament, al PP en la proposta de prohibir les donacions a les fundacions del partit.

President, ens podria explicar –i no parlar– si troba raonable que el senyor Osàcar, a part de haver estat responsable de finances de Convergència, hagi estat conseller de Natur System, empresa que contractava amb Adigsa i amb el conjunt de l'Administració de la Generalitat? President, ens pot explicar –i no parlar– si troba raonable que hi hagi una correspondència sistemàtica entre adjudicació d'obra pública per part dels

seus governs de Convergència i Unió i determinades empreses i que siguin Convergència o les seves fundacions qui reben més diners, 10 milions d'euros, en el transcurs dels darrers anys? President, pot explicar-nos –i no parlar– del perquè vostès i el PP concentren el 91 per cent de les aportacions de les empreses en els partits polítics?

Vostè ha parlat de caça major, però vostè creu sincerament que la detenció d'Osàcar, de Viloca, el paper de Teyco..., és això que vostè explica?

Miri, encara recordo la seva compareixença del 2 de setembre, és relativament recent: li vam fer preguntes i no va respondre. El cas que ens ocupa és el cas que deriva d'una denúncia d'una regidora, que ja no és regidora, d'Esquerra Republicana. Però és que en paral·lel a la denúncia, president, hi va haver una altra denúncia d'un membre de Convergència Democràtica de Catalunya que va enviar una carta al carrer Còrsega i que explicava el que estava passant a l'Ajuntament de Torredembarra. Sap què va succeir, amb aquesta carta? President, sap què va succeir amb aquesta carta? Que es va quedar durant un any en un calaix. Quines són les responsabilitats que vostè ha determinat a Convergència Democràtica, després d'això? Pot ser que no ho conegués, però qui ha assumit responsabilitats perquè una carta d'un membre de Convergència que denunciava al senyor Massagué es quedés en un calaix? No em va respondre; va parlar, però no va explicar.

President, és cert, com hem llegit, que abans d'ahir vostè es va reunir amb l'expresident Pujol a casa de Juan Martí, amic íntim de l'expresident, al carrer Avenir de Barcelona? De què van parlar, si és cert? Sabia aleshores, ja, que anaven a escorcollar les seves de Convergència Democràtica? Perquè a vostès els van avisar el cop anterior, abans, cosa que trobo, trobem gravíssima. Em pot explicar si és raonable que la comissionada per a la Transparència sigui la muller del delegat d'Oproler, Josep Maria Bassols, exalcalde d'Anglès i detingut a dia d'avui?

President, els processos d'adjudicació, diu vostè, que acostumen a ser públics tenen poques possibilitats de fer-se sense trampes. Per què no ens explica quin ha estat el combat per evitar les trampes habituals quan es pacta amb l'empresa amiga un preu clarament inferior, s'acorden unes o diverses desviacions de pressupostos i s'extreu d'aquí la comissió de favors prestats?

President, pot donar una explicació del motiu pel qual l'obra pública a Catalunya té una mitjana de desviació d'un 20 per cent, segons acredita la Sindicatura de Comptes –no el nostre grup–, amb desviacions, per exemple, en el cas d'Adigsa? Pot posar la mà al foc perquè ens expliqui que no ha existit, precisament, aquest tipus de compensacions en els darrers anys? I com pot ser que els seus tresorers estiguin en l'ull de l'huracà?

President, els informes –no l'informe, *els informes*– de la Sindicatura de Comptes desacrediten tot el que vostè ha explicat en matèria de contractació; una simple lectura d'aquests informes, precisament, acredita que el que vostè explica no és cert, no és veritat. I, a

més, tots sabem que el problema avui no està només en la contractació: està precisament en les complicacions econòmiques, personals, financeres, mediàtiques, on Convergència i Unió ha estat sempre.

Vaig conclouent i entrant en el tram final de la intervenció. Crec que el problema de fons que tenim és que el seu relat està carregat de mitges veritats, d'alguna mentida i de moltes trames.

Mitges veritats. Jo recordo com si fos ahir com vostè ens allisonava, als membres d'aquesta Diputació Permanent, sobre els desimputats de Convergència. Ens parlava de Jaume Camps. No explicava que havia estat desimputat perquè el delictes havia prescrit i que el mateix jutge havia considerat en el seu *auto* que s'havia acreditat el finançament irregular de Convergència.

El relat amb mentides: «Tots els partits han cobrat d'empreses.» Estava mentint, president, i encara no ha demanat disculpes, perquè el nostre, ni un euro. Va dir «tots els partits», el dia 2 de setembre, i avui ha de dir quins són els partits, i ha d'explicar per què vostès i el PP concentren el 91 per cent de les aportacions. Ja n'hi ha prou, de mitges mentides. I va dir: «No han trobat mai cap cas de finançament irregular.» Mentia: el cas Casinos, acreditat, amb sentència ferma. Finançament irregular, sí, de Convergència Democràtica. Sí, home, sí –sí, home, sí.

I un relat carregat de trames. Tot és casualitat: el paper trobat de Teyco, el paper trobat darrere d'una caixa forta, els papers triturats que eren una targeta i que resulta que no, la coincidència del 3 per cent que donen moltes empreses, que són les mateixes que han estat adjudicades... Una casualitat còsmica, jo diria que una causalitat encobridora per intentar tapar precisament les seves vergonyes.

Per «caça major»..., si vostè va a la Viquipèdia, trobarà que es diu que es persegueix qualsevol animal salvatge més gran que una guineu ordinària. De les nombroses formes de pràctica de caça major, dues són les més comunes: l'acostament i la batuda. Sap què passa? Que sempre que hi ha acostament i batuda estan vostès; perquè aquí poden parlar de l'atac frontal al procés sobiranista, però..., i per què mai estan escorcollant les seues d'Esquerra? Mai, ni les de les CUP, ni les d'Iniciativa, ni les d'altres partits. Sempre escorcol·len la seva, i perquè..., i vostès no estan per casualitat enmig de la batuda o de l'acostament, no és casualitat. Massa casualitats perquè els casos sempre afectin precisament el mateix.

Vostè té una responsabilitat a l'hora d'escollir i a l'hora de vigilar, i el que és lamentable i trist és que estiguem en un país tan únic, únic com un país on qui ens governa i qui pretén liderar el Govern de la Generalitat és un partit amb... quinze seus embargades?, sis casos, causes obertes en matèria de corrupció?, que té noves investigacions on s'acredita el 3 per cent? És un país únic, perquè en tot això ningú assumeix cap responsabilitat. Bé, és l'únic, no, no, no, perdó: hi ha un altre país també, es diu Espanya, i el cas és el del Partit Popular.

Doncs, sap què li proposo? Que siguem un país normal. I un país normal és aquell on s'assumeixen responsabilitats, on es donen respostes polítiques, on vostè avui anuncia quines són les responsabilitats pel que estem veient passar, pel que està succeint, quines són les responsabilitats que s'assumeixen en el seu partit, Convergència Democràtica, on vostè explica quina és la seva responsabilitat, perquè no ha escollit bé, perquè no ha vigilat bé.

Miri, en aquest Parlament es va aprovar que el Govern es personaria en els casos de corrupció. Anuncii ja que es persona en el cas del 3 per cent, perquè hi ha un dany al Govern de la Generalitat i el conjunt de l'Administració. Jo no li ho he escoltat, això; potser és que parlava i no s'explicava.

President, vostè avui té menys autoritat; en tenia menys al setembre i avui en té una mica menys. I crec que el millor que pot fer, precisament, és un pas enrere, sí, un pas enrere; no passa re. Però, francament, crec que el que no pot ser, el que no pot passar és que en aquest Parlament s'hagi fet una comissió d'investigació amb conclusions que el seu Govern no ha respectat; que en aquest país estigui passant el que està passant i que vostès vinguin a parlar i no a explicar-se; que el que no pot ser és que després d'una dècada on hi van haver tants casos –Planasdemunt, Cullerell, cas Roma, cas De la Rosa, cas Estivill, cas Pallerols, cas Turisme, cas Treball, cas Europraxis, on molts de vostès hi eren, vostè hi era, eh?, el director general més jove del Govern de la Generalitat–, avui tinguem nous casos –el cas Palau, el cas Adigsa, el cas 3 per cent– i que vostès continuïn sense assumir cap responsabilitat. Un país normal és aquell en què el seu govern, davant de casos tan flagrants, tan «frapants», tan indignants, dóna el pas endavant i dóna explicacions, i no parla i parla i parla. Hi ha una diferència entre vostès i el PP: vostè compareix; però hi ha massa similituds en l'actitud que tenen després: un relat buit on no s'assumeix cap responsabilitat i on tot continua igual. No, president, no pot continuar tot igual.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Muchas gracias, señor *presidente*, por la comparecencia, y ciertamente le agradecemos que haya venido a comparecer hoy, pero lo que no podemos hacer es agradecerle que haya dado explicaciones o que haya asumido responsabilidades políticas, porque realmente no lo ha hecho.

Es francamente difícil escucharle a usted hablar de sanidad, de educación, de empleo –ustedes se negaron a hacer un pleno específico de políticas de empleo y políticas económicas–, es difícil escucharle a usted hablar de pobreza, pero es que además es muy difícil incluso escucharle a usted hablar de corrupción. Porque incluso un día como hoy, después de las detencio-

nes de ayer, usted no ha hablado de corrupción. Usted se ha pasado más de una hora hablando del sistema de contratación pública de Cataluña y del conjunto de España. Ha hecho una *master class*, que yo creo que no es el objetivo, desde luego, de la que debería haber sido su comparecencia, pero además lo que ha venido a decir es que no hay irregularidades en la contratación pública en Cataluña, no hay corrupción en Cataluña relacionada con la contratación, cuando usted está negando una de las bases de las investigaciones y de la lucha contra la corrupción en este país, que es que uno de los principales focos está precisamente en la contratación pública. Y usted ha venido hoy a negar que haya contratación pública en Cataluña que pueda estar relacionada con casos de corrupción, que se puedan cometer irregularidades.

Yo creo que hay que tener muy pocos escrúpulos, de verdad, para, teniendo el conocimiento que usted tiene, habiendo sido todo en el Gobierno de la Generalitat –*conseller en cap, conseller d'Obres Públiques*, presidente de la Generalitat–, usted quiera hacernos creer que la contratación es infalible y que no puede haber injerencia política. Eso no se lo cree nadie, señor Mas, no se lo puede creer nadie, porque usted sabe mejor que nadie que lo que pasa en una contratación pública no es solo lo que aparece en los papeles del expediente de la contratación pública, sino que hay mucho, muchas cosas detrás.

Y además usted me ha recordado hoy al señor Rajoy, me ha recordado muchísimo al señor Rajoy, porque no ha nombrado al tesorero. Ayer han detenido, con prisión provisional sin fianza, a su tesorero, y usted ni lo ha nombrado. Me ha recordado muchísimo, de verdad, al señor Rajoy. Y a su tesorero le han detenido y le han metido en prisión, señor Mas, no porque haya faltado publicar un papel en la página web de transparencia, no, no; le han detenido porque hay indicios de que su partido se ha financiado irregularmente a través de comisiones vinculadas a concesiones públicas. Por eso su tesorero está detenido en estos momentos.

Y además, yo me pregunto: un señor como usted, que ha negado, ha venido a negar que en Cataluña se pueda cometer corrupción relacionada con la contratación pública porque todo es infalible, ¿usted cree que es la mejor persona para encabezar la lucha contra la corrupción en Cataluña? Yo creo que lo primero que hay que hacer para luchar contra la corrupción es reconocer que hay corrupción, y todos los informes de los investigadores, de la Sindicatura, de todos, nos dicen que el foco de la corrupción, en muchas ocasiones, está en la contratación pública.

Y usted me ha sorprendido en un tema y es en el victimismo. Por supuesto, aquí todo está pasando por Madrid, todo está pasando porque es un ataque a Cataluña y porque esto supone un freno a su idea separatista. Bueno, pues, no, señor Mas, no. Lo ha dicho hoy y lo ha dicho en otras ocasiones en estos últimos días. Cuando el señor Maragall hace diez años le dijo lo de «*vostès tenen un problema, i es diu 3 per cent*», ¿estaba pensando el señor Maragall en frenar el proceso independentista también? Porque yo recuerdo muy bien esa escena –recuerdo muy bien hace diez años–,

¿y sabe usted lo que a mí me sorprendió más, que yo acabo sin entender? Por qué usted no contestó diciendo: «*Què és això del 3 per cent? No sé de què m'està parlant vostè, senyor Maragall.*» Usted no respondió esto. ¿Por qué no respondió esto, señor Mas? ¿Usted ya sabía de qué estaba hablando el señor Maragall? ¿Usted ya conocía el 3 por ciento? Yo, es una duda que siempre he tenido y que me parece una ocasión magnífica para que usted nos lo explique a todos los catalanes que tenemos esa duda. Porque esa escena, desde luego, no fue normal.

Y hablando de Madrid, estas detenciones de estos últimos días se han producido –no sé si usted lo sabe, estoy segura que sí– por una denuncia de una exconcejala, *exregidora*, de Esquerra Republicana de Catalunya, de Torredembarra. Y lo está investigando un juez del Vendrell que se llama Josep Bosch, que ha salido en todos los medios. ¿Usted cree que esto es un ataque de Madrid? Yo creo sinceramente que no, yo creo que esto es una muestra de que los jueces investigan también a los partidos. Y además es sorprendente –bueno, no es sorprendente– que incluso en un día como hoy, Esquerra Republicana se sume a esta tesis de que es un ataque para frenar el separatismo, de que se está utilizando para frenar el separatismo. ¡Vaya oposición que hemos tenido y que usted ha tenido en estos últimos años en Cataluña con Esquerra Republicana!

Y mire, yo comparto una cosa son usted, que es preocupante, y es que en este país la justicia está politizada –en este país la justicia está politizada. No solo en Cataluña, que también, y si no veamos cómo se eligen los miembros del Tribunal Superior de Justicia, sino en toda España. Yo comparto muchísimo esa crítica con usted, pero mi pregunta es: ¿qué han hecho ustedes desde *Convergència i Unió* en treintaicinco años en el Congreso de los Diputados para que esto deje de ser así? Porque la percepción de los que estamos fuera es que ustedes han estado muy cómodos en este sistema, en el que realmente hay injerencia política en la justicia. ¿Nosotros qué hacemos? Respetar la justicia y proponer medidas para despolitizar la justicia. Yo le pregunto: ¿Qué medidas han puesto ustedes en marcha en treinta años, cuando ustedes mandaban, digamos, en toda España y eran determinantes? ¿Presentaron propuestas en este sentido? Yo creo que no.

Y por último, ya que se ha hecho referencia a la caza mayor, yo creo que, más que caza mayor, es que algunos están intentando pescar a los peces gordos. Y yo creo que sería una buena noticia si al final podemos llegar a la conclusión que los peces gordos de la corrupción, tanto en Cataluña como en el resto de España, porque en eso desgraciadamente somos muy parecidos, y es que tenemos gobiernos y sufrimos gobiernos inmersos en casos de corrupción, yo creo que podemos solucionarlo igual en Cataluña y en el resto de España.

Realmente tenía muchas preguntas que ya se han formulado por otros portavoces –es lo que tiene hablar la última– y que hago más, y que espero sus respuestas, respecto al conocimiento que usted tenía de la financiación de su partido, respecto al conocimiento que usted tenía y el beneplácito que usted daba a recibir

esas donaciones de empresas adjudicatarias, si usted tiene confianza en las personas que han llevado las finanzas en su partido y si dará usted la cara y asumirá sus responsabilidades; todas estas preguntas las hago más. Pero yo tengo una pregunta y es: ¿usted cree que es convincente decirles a los catalanes que es algo normal y que no nos tenemos que preocupar cuando en Cataluña funciona una manera de hacer que es que las grandes constructoras reciben adjudicaciones y, en esos mismos momentos, hacen donaciones millonarias al partido del Gobierno a través de sus fundaciones? ¿Usted cree que es convincente decirle a los catalanes que eso es algo normal y que no debemos sospechar que ahí hay algo extraño?

Yo creo que hay muchos catalanes que entienden por qué se volvió usted independentista; porque usted, cuando el señor Maragall dijo lo del 3 por ciento, que yo sepa, no era independentista. Yo he visto declaraciones suyas diciendo que esto de la independencia era una cosa muy anticuada y que salir de la Unión Europea ni hablar, y ahora parece que es usted el más independentista de Cataluña. ¿Usted cree que los catalanes podemos sospechar que estos casos de corrupción y estas investigaciones tienen algo que ver con su cambio ideológico tan radical en los últimos años? ¿Usted cree que podemos sospechar que utiliza el debate identitario para intentar tapar los casos de corrupción que se están investigando en su partido? ¿Usted cree que somos muy mal pensados algunos catalanes, o que es algo que puede tener base?

Yo lo que creo es que con el historial que usted tiene, de tantas elecciones en tan pocos años, de un bloqueo institucional, de intentar dividir a la sociedad catalana, yo creo que usted no puede ser el próximo presidente de la Generalitat. Porque creo que quien nos ha traído hasta aquí con la mala gestión, con casos de corrupción que se están investigando en su partido, con un desafío a la convivencia en Cataluña, yo creo que usted no puede ser el próximo presidente de la Generalitat. ¿Usted cree que, realmente, con este historial y con estas circunstancias –que ya se lo han preguntado otros portavoces– es bueno para Cataluña que usted sea el próximo presidente de la Generalitat? Yo creo que un presidente de la Generalitat no puede ser un presidente que ha sido la mano derecha de Pujol; que tiene casos de corrupción que se están investigando en su partido y que han llevado a embargar quince sedes, en estos momentos; el presidente de un partido cuyo tesorero en estos momentos está detenido sin fianza; un presidente, sobre todo, que ha dicho recientemente que él depende, depende de lo que a él le parezca, si cumplirá o no una sentencia del Tribunal Superior de Justicia; un presidente que ha dicho que él está para decidir si hay leyes que se pueden respetar o que no se pueden respetar en democracia.

Yo creo que no se puede ser presidente de la Generalitat cuando la única estrategia que se tiene es el victimismo, es la de decir que aquí no hacemos nunca nada mal. Yo le pregunto: ¿se ha cometido algún error, señor Mas, en estos años que usted lleva de presidente, en estos años que usted ha estado también en Convergència i Unió cuando ha gobernado? Porque escuchar-

le es ver que ustedes no asumen ningún tipo de crítica, ni de casos de corrupción, ni de mala gestión, ni de intentar estar por encima de las leyes democráticas y de los tribunales. Y yo creo que no se puede ser presidente de la Generalitat, señor Más, cuando se quiere dejar en la cuneta a más de la mitad de los catalanes y se les quiere silenciar y ningunear.

Yo creo que usted ha tenido mucha suerte en esta última legislatura con un jefe de la oposición que al final ha acabado en su propia lista, o sea, que ya nos podemos imaginar qué oposición ha hecho en estos años cuando al final ha ido con usted en la misma lista, pero yo solo le digo que con nosotros como líderes de la oposición el chollo político se le ha acabado. Yo creo que hace mucha falta en Cataluña una oposición que, evidentemente, haga labor de seguimiento y control al Gobierno, pero que sea constructiva. Y nosotros estamos comprometidos con hablar claro, con que no se utilicen determinados debates ni para tapar la mala gestión, ni los recortes, ni la pobreza, ni la corrupción. Pero vamos a trabajar porque en Cataluña haya una nueva etapa política y una alternativa política que sea buena para los 7 millones y medio de catalanes. Y yo le pregunto: ¿de verdad usted cree, señor Mas, que usted es la persona idónea para encabezar esta nueva etapa política que yo creo que necesitan los catalanes?

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en primer lloc, l'illustre senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, en primer lloc, des del grup de diputats d'Unió Democràtica, li agraïm la seva compareixença; creiem que donar la cara és important i vostè, sens dubte, ho fa. En aquest poc temps, una sèrie de qüestions de forma telegràfica.

Primer, nosaltres encara ens creiem allò de la presumpció d'innocència i, per tant, com que ens ho creiem, actuem en conseqüència. Respectem la justícia, a la qual, a la vegada, també li demanem celeritat per no perpetuar aquestes situacions d'incertesa; però el que sí que li demanem és que la justícia no es pugui convertir en un espectacle i, a tenor del que es veu últimament, no només en el que ha passat aquesta setmana, sinó en altres latituds, no té cap mena de sentit que, per exemple, mitjans de comunicació es situïn en escenaris en què hi haurà algun tipus d'acció judicial per tal de transmetre-ho. Això denota poca qualitat com a país, a qualsevol país que sigui possible i, per tant, això és una pràctica que denigra i que no hi estem d'acord.

Nosaltres, senyor president, no farem d'aquesta Diputació Permanent un judici paral·lel, perquè som avui encara diputats, no som ni jutges ni fiscals, ni tenim intenció de ser-ho, com sí d'altres i, per tant, la nostra funció no és la de determinar el paper de la justícia. En conseqüència, i com que creiem que la política s'ha

d'acostar a la ciutadania, la ciutadania també ha de saber que es fan accions des de la política i se n'han fet com a Govern. Unió Democràtica ha participat durant cinc anys en el Govern de la Generalitat amb un rol del qual ens sentim orgullosos; s'han fet tasques, s'ha avançat respecte a la transparència de fer les coses d'una manera clara i perquè la ciutadania prengui confiança amb la política i, per tant, això, nosaltres també ho reivindicuem.

No ens erigim en jutges, no ens erigim en fiscals, ni ho farem, perquè nosaltres no interpretem suposicions, ni interpretem coses que no ens toquen; encara ens creiem Montesquieu, encara ens creiem la separació de poders, i per això actuem en conseqüència.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'illustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, nosaltres, en primer lloc, sí que volem començar per agrair la immediatesa de la seva compareixença. Això no passa a tot arreu, ni immediat ni sense immediat, no? Vostè es podria haver refugiat en la situació d'interinitat d'aquest Parlament, que estem acabant, doncs, una legislatura i dilluns en comencem una altra, i en canvi vostè, de nou, ha volgut comparèixer, ha volgut donar la cara i ha volgut anar de cara.

Volem agrair també el detall de les seves explicacions en un doble sentit. Primer perquè ha afrontat directament el tema que hi havia com a novetat respecte el 2 de setembre, quan vàrem tornar a tenir una diputació permanent; no ha defugit cap tema; el que passa que, una altra vegada, no hi ha pitjor sord que aquell que no hi vol sentir, no? I després, també li agraïm el to pedagògic de la seva explicació perquè, ja sigui per ignorància o per mala fe –que jo crec que és per les dues coses–, doncs, s'estan fent algunes afirmacions en matèria de contractació que val la pena explicar com funciona exactament això i incidir molt en allò que vostè ha dit de la transparència, de les garanties i que no hi ha marge per a la discrecionalitat. Sembla que avui mateix hi ha unes afirmacions de la Sindicatura de Comptes que es refereixen, doncs, al fet que tot el tema de contractacions a Infraestructures.cat es fan ben fetes. I cal aquest to pedagògic perquè, no ho sé, la senyora Arrimadas ja ens explicarà que vol dir això que vostè sap que a les contractacions hi ha moltes coses que no estan en paper. No ho sé, m'ho explicarà exactament què vol dir, però jo m'he quedat garratibat, no? Perquè tal com s'ha explicat ara, tal com està muntat, i més en el cas de la Generalitat, hi ha absoluta transparència, absolutes garanties i no hi ha marge de discrecionalitat.

Nosaltres podríem tornar a reproduir –ho podríem dir més alt, però no ho podríem dir més clar– el que ja vàrem dir el 2 de setembre. En primer lloc, el compromís de Convergència Democràtica de Catalunya: transparència zero amb la corrupció. (*Remor de veus.*) Tole-

rància, tolerància zero, perdó. (*Remor de veus.*) Què he dit? Tolerància zero, perdó. Tolerància zero amb la corrupció. Nosaltres hem dit que qui la fa la paga i ho hem dit moltes vegades. Qui no la fa no l'ha de pagar, i menys abans d'hora. I són moltes les iniciatives que, responen a les noves exigències de la ciutadania, nosaltres hem anat tirant endavant, no? Tant des del partit com des d'aquest mateix Parlament. I vostès saben que aquest compromís és real.

Ara, dit això, jo avui la intervenció..., i per no tornar a dir una altra vegada que del que estem parlant són d'unes donacions que són legals, que són en un entorn legal, que les empreses que fan donacions tenen acords dels seus consells d'administració, que al final arribes a la conclusió que el que s'està produint tots aquests dies és la investigació de coses que són absolutament legals, que estan declarades a tot arreu, que ho hem explicat mil i una vegades, jo crec que la intervenció d'avui la volem dirigir cap a dues qüestions; l'altra vegada no ho vam fer tant, però avui sí que la volem dirigir cap a dues qüestions, perquè hi ha allò que algú se'n cuida d'aquella dita de «si el riu suena, aigua lleu» i, és clar, n'hi ha que estan permanentment ocupats a fer soroll al riu –permanentment ocupats a fer soroll al riu. I arriba un moment que nosaltres, des de Convergència, també ja ho vaig dir, des de la passada compareixença, ja n'estem farts i n'estem tips.

I la compareixença d'avui, si em permeten, per tot el que està passant, que és molt gros, la destinaré també a defensar el bon nom de Convergència Democràtica de Catalunya, i avui també, i no me'n puc estar, la hipocresia sense límits de moltes de les intervencions d'alguns que avui s'han produït. Perquè vull defensar el bon nom... –i vull dir-ho i ho torno a dir ben clar–, defensar el bon nom i l'honestedat personal de l'Andreu Viloca, ho dic –i ho dic mirant-li als ulls a qui faci falta–, i del Carles del Pozo, i de l'Anna Benítez.

I permetin-me que aquesta vegada també ho digui i que em refereixi a cadascun dels treballadors del carrer Còrsega que van haver de patir l'escarni que van haver de patir l'altre dia i el tracte que van haver de patir. Perquè totes aquestes actuacions, quan veus, quan les vius, t'adones que no estan destinades a buscar cap veritat, estan destinades a fer mal –a fer mal– d'una manera claríssima.

S'està actuant respecte de Convergència no com una administració de justícia, sinó com a justiciers del segle XXI. Quan tu veus, i de nou t'avisen de mitjans de comunicació, el mateix matí, de dir: «Ep, que us vindran, que estem tots perfectament avisats de muntar una altra vegada càmeres i unitats mòbils.» Quan veus un operatiu policial, de policies vestits gairebé de Ninja..., una cosa absolutament desproporcionada per anar a buscar uns papers que ja tenien, per anar a buscar unes còpies d'uns ordinadors... Quan veus que anuncien: «Escorcollem l'ajuntament d'aquí, l'ajuntament d'allà...» Però quin escorcoll? Si entren a l'ajuntament i demanen un expedient i al cap de cinc minuts el tenen! Si el podien demanar per telèfon!

Quan veus persones detingudes, retingudes, ja no saps ben bé què, però que els fan passar la nit on els la fan

passar i que l'endemà resulta que no han de passar ni a disposició judicial... Quan veus, doncs, gent que està empresonada i se'ls diu que no, que estan empresonats per perill de destrucció de proves. Quan no només fa deu anys que s'està a sobre d'una manera, allò, a cops de martell intentant, doncs, crear aquest relat sobre Convergència Democràtica de Catalunya. Quan veus tot això..., i diu «per destrucció de proves». Quan ja hi ha un diari, com ha dit el president, que fa gairebé un..., mig mes ja t'avisava que després de les eleccions passarà això! Quan avui ja hi havien apostes, inclús, en algun mitjà de comunicació que avui tornàvem a detenir una altra persona perquè ho sabia tothom, perquè s'havia de saber. Quan havien de fer tot això, quan veus tot això..., això està destinat a buscar la veritat?

Tot el que sigui per a fer justícia ens hi tindran al costat, hi col·laborarem; però ha arribat un moment que, quan veus que moltes de les actuacions no és per a fer justícia, no és per a buscar la veritat, ens hi trobaran absolutament enfront i ens hi trobaran de cara. I aquesta és la realitat. I els ho hem explicat mil vegades, i no ens facin provar allò que no pots provar, perquè senzillament no ha succeït –i no ha succeït. I ho ha explicat molt clar el president: hi han donacions d'empreses? Sí. Això és legal? Sí. Hi han els acords d'aquestes empreses per fer aquestes donacions? Sí. Estan declarades al Tribunal de Cuentas? Sí. Estan declarades a la Sindicatura de Comptes? Sí.

Què s'està investigant? Que és que algú que sigui empresari i que sigui militant de Convergència ha de treballar fora de Catalunya? Ho pregunto. És això, el que ens estan dient? Perquè, sí, estem arribant a la conclusió que potser el delicte és ser de Convergència. Perquè, clar, m'ho estan dient..., no, no..., és que aquest empresari que és militant de Convergència ha fet donacions, i ha treballat –ha treballat– per moltíssimes coses. Molts empresaris han treballat per moltíssimes coses i molts empresaris donen diners a fundacions de Convergència, i d'altres partits. Però on està el delicte? On està el nexa comú? Està aquí, no? I, per tant, escolti, no vinguin amb aquests al·licionaments; n'hi ha que han de retrocedir a trenta anys enrere, però no ens vinguin a nosaltres amb al·licionaments.

No ens vingui, senyora Arrimadas..., perquè a nosaltres ens poden investigar els comptes, i estem absolutament tranquils. A vostès dels comptes no els poden dir res perquè, senzillament, com diu la Sindicatura de Comptes, diu «Ciutadans és l'únic partit que no ha facilitat informació sobre les seves subvencions i donacions, ni dels seus crèdits.» Clar, si no hi ha números... (*remor de veus*), si no hi ha números, doncs, no sabem... (*remor de veus*), doncs, no sabem si està... (*remor de veus*), és l'únic partit... (*veus de fons*), –subvencions, donacions i crèdits–, és l'únic partit que no aporta la informació a les... (*Persisteix la remor de veus.*) Jo, presidenta, demano una mica de temps perquè..., quan jo he parlat..., quan no he parlat he estat absolutament callat, i aquí quan els comences a dir les veritats, doncs, resulta... (*Veus de fons.*)

No ho diu en Jordi Turull, ho diu el director de l'Oficina Antifrau...

La presidenta

Té un minut més, com a...

Jordi Turull i Negre

...que diu que Ciutadans també té casos de corrupció i falta de transparència.

I, si vol, com que vostè ha anat fent llistats, jo els en podria fer, el llistat. I fixi's que vostès, de responsabilitats, ara en aquest moments no en tenen cap. Vostè dirà: «No tinc cap alcalde imputat.» No, és que no tenen cap alcalde; però, malgrat sense tenir responsabilitats (*remor de veus*), sense tenir... –a Catalunya–, sense tenir responsabilitats vostès resulta que tenen tota aquesta ombra de dubte, que pots fer dues coses: o crear o destinar a crear més ombra de dubte, o a respectar l'estat de dret.

Allò del PP, senyor..., no sé si vostè, senyor Santi Rodríguez, ha rebut un SMS del senyor Rajoy que li diu: «Sé fuerte, Santi.» No sé si aquest, l'ha rebut, però que vostè hagi dit el que ha arribat a dir..., segons la seva regla de tres el senyor Rajoy hauria de tenir una ordre d'allunyament dels lleons del Congrés dels Diputats. I vostè ho sap perfectament, perquè s'ha de tenir gosa-dia per fer això.

I, escolti, jo vull fer una reflexió final. Fem una reflexió final, senyor Iceta... (*Veus de fons.*) Pot donar-hi aquest to, però s'ha dedicat, encara, a incrementar més l'ombra del dubte.

Miri, en tema de contractació, hi ha tota una part que són els funcionaris. Amb la de milers d'adjudicacions que s'han fet, no hi ha hagut ni un sol funcionari que hagi aixecat mai el dit i hagi dit: «A mi em van fer alterar un concurs.» Ni un sol funcionari que hagi dit allò de: «Donde pone “no apto”, ponga “apto”.» Li sona?

En aquest cas, en el cas que ens ocupa, amb nosaltres –perquè en la contractació no hi ha marge de maniobra, i ho fan els tècnics i ho fan els funcionaris–, no hi ha hagut això. I, evidentment, ha passat el que nosaltres ens temíem que passaria: l'Estat i les clavegueres de l'Estat tiren uns autobusos i tenen els efectes esperats. Perquè avui veníem aquí a parlar del cas que ens ocupava, de tema de transparència, ens veníem a ocupar del tema de contractació, d'Infraestructures.cat i, evidentment, s'ha acabat parlant de la independència de Catalunya i de la candidatura del president de la Generalitat.

Nosaltres, quan veiem totes aquestes actuacions, encara ens referma més en el nostre projecte polític, en fer tot allò que calgui per a les noves exigències de la gent, per a més informació i més transparència; però el que no farem és ni de *palmeros*, ni fer-los el joc a les clavegueres de l'Estat i a algú que actua més com a justicier que com a Administració de justícia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Fem una pausa de deu minuts.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i vuit minuts i es reprèn a tres quarts d'una i onze minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió.

I té la paraula el molt honorable president de la Generalitat per respondre als grups parlamentaris.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, a banda de les valoracions que vostès han anat fent en les seves intervencions, també s'han fet moltes preguntes, i jo, com acostumo a fer, intentaré contestar a totes les possibles, tenint en compte que algunes d'aquestes preguntes, vostès també entenen que són repetitives d'un portaveu als altres, i, per tant, no els contestaré en aquest cas individualment, sinó la resposta que serveix per a tothom.

De tota manera, abans de contestar a coses que vostès, doncs, han posat sobre la taula, deixin-me fer una pregunta genèrica; ja sé que vostès a mi no m'han de contestar, però la faig de forma genèrica, no? El moll de l'os del que s'està investigant, ho torno a repetir, és si es pot fer tracte de favor o si hi ha tracte de favor des de l'Administració de la Generalitat en l'adjudicació d'obres. Aquest és el moll de l'os, perquè si no hi pot haver tracte de favor en l'adjudicació no hi pot haver delictes. Això és així de clar. I jo no és que hagi vingut aquí a escórrer el «bulto» o a no donar explicacions; em sembla que el senyor Herrera deia: «Vostè ha vingut a parlar i no a explicar-se.» No, senyor Herrera, jo he vingut a explicar-me i a explicar això que li estic dient ara, i això és una explicació com una catedral, perquè tota la tesi que s'està intentant en aquest moment demostrar, tota la tesi –per part de la fiscalia, per part de la policia, etcètera– descansa sobre això, és: com que hi ha algú que fa un tracte de favor en l'adjudicació de les obres, d'aquí se'n deriven comissions; adjudicacions contra aportacions. Fals. Això és el que jo els he vingut a dir, i això és una explicació, gran. No hi pot haver correlació entre l'adjudicació i les aportacions legals i legítimes –legals i legítimes– que, d'acord amb les lleis actuals, empreses poden fer a les fundacions de partit, o de partits. I després cada partit tria si d'acord amb aquest marc legal vol rebre o no aportacions d'empreses; i això sí que és de lliure elecció.

I els recordo en aquest sentit una cosa que em sembla que paga la pena tornar-la a posar sobre la taula: hi ha països de gran maduresa democràtica i de gran qualitat democràtica que tenen sistemes de finançament dels partits a base d'aportacions privades, i n'hi ha d'altres que no; però no hi ha categories morals en aquest sentit, «uns són millors, perquè èticament són millors que els altres». No. Si es fa d'acord amb els marcs legals i les coses són transparents, doncs, escolti'm, pot servir un o pot servir l'altre. I el que han de fer els partits i les seves fundacions és acoblar-se, ajustar-se als marcs legals que tenen els seus països. I en aquest cas, si hi han hagut aportacions d'empreses

a la fundació de Convergència, que hi han sigut i que són de públic coneixement, escolti'm, si això és legal, doncs, no sé a què ve tot això. Si no hi pot haver connexió entre l'adjudicació i l'aportació, i l'aportació és legal, doncs, de què va tot aquest muntatge?

Ara, ho torno a dir, eh?, els ho he dit al començament –i això també és una explicació–, ho torno a dir: la fiscalia, la policia i qualsevol tribunal tenen tot el dret del món a investigar. Una altra cosa és si nosaltres podem –i crec que hi tenim dret– en tela de judici –i algun portaveu s'ha expressat en aquest sentit– si quan s'investiga, a més a més, el que s'ha de crear és un gran espectacle públic, previ a la investigació. I aleshores vostès entendran –i això torna a ser una explicació– que quan passen aquestes coses de manera reiterada la sospita nostra –legítima també– és dir: es busca investigar, no ho neguem, però també es busca l'espectacle, i l'espectacle va cap a l'erosió d'alguns. I alguns em diuen: «I per què no a buscar-ne d'altres?» Doncs, facin-se vostès la pregunta. Per què van a buscar, en aquest sentit de l'espectacle i de l'erosió, Convergència? Doncs, potser perquè identifiquen que és una peça clau de moltes coses, ves per on.

Bé, aleshores, centrant-me en coses que jo els volia dir, però el frontispici de l'explicació, senyor Herrera, és aquest, eh?, de l'explicació: o vostès em demostren en algun moment..., perquè jo he sentit moltes coses avui aquí, eh?, però o algú em demostra en algun moment –i vostès també– que hi ha tracte de favor en les adjudicacions i que les adjudicacions estan mal fetes, o si no, no hi ha tema, més enllà de la pura especulació o de les ganes de fer mal. I a hores d'ara ningú ha demostrat que hi hagi cap mena de problema, ni d'error, ni d'irregularitat, ni de tracte de favor en cap adjudicació de la Generalitat de Catalunya, ningú ha demostrat això. Doncs, escolti'm, posin-se a demostrar això i, quan hagin demostrat això, aleshores tota la resta tindrà una versemblança. Però si no són capaços de demostrar això –i no ho podran demostrar, perquè no existeix, aquest tracte de favor–, doncs, escolti'm, ho torno a dir, no hi ha tema. O hi ha tracte de favor o no hi ha tema. I tracte de favor, jo ho torno a dir, en la contractació d'obra pública, no n'hi ha, i s'ha muntat el sistema perquè no n'hi pugui haver. (*Veus de fons.*) Sí, senyor Herrera, i ara li ho tornaré a demostrar amb coses que abans, doncs, probablement, no he tingut encara ocasió de comentar.

La senyora Rovira em deia: «Vostès...», o «vostè», vaja, particularitzant en mi mateix, «ha verificat aquesta tesi?» Doncs, miri, la verifico d'aquesta manera, la verifico en la mesura en què m'asseguro –i les últimes hores m'hi he posat molt més a fons encara, per sobre dels meus coneixements inicials– que els mecanismes de contractació de la Generalitat de Catalunya, especialment de l'obra pública, siguin absolutament transparents, i m'asseguro que en les obres que s'adjudiquen no hi pugui haver marge per dir: «M'agradaria que guanyés aquest i guanyarà aquest», m'asseguro d'això. I els n'aporto una prova, i els dic: d'aquest any mateix, doncs, dels vint-i-vuit contractes que ha fet Infraestructures de Catalunya, deu d'aquests contractes no

han anat al que quedava primer tècnicament, sinó que han anat a d'altres que quedaven segons o tercers. I, per tant, és impossible que, si algú ha quedat primer en la primera fase de la contractació, algú pugui avisar aquest 1 perquè faci un favor després, és impossible avisar-lo que quedarà primer; perquè a l'hora de la veritat pot quedar segon, tercer o quart, i el tercer o quart de l'aportació tècnica pot quedar primer del conjunt. I això està muntat així, i com que està muntat així jo tinc dret a explicar-ho i necessitat d'explicar-ho, perquè desmunta –desmunta– el que és la tesi que s'intenta demostrar, que és que hi ha tracte de favor per part de l'Administració.

Si no hi ha tracte de favor per part de l'Administració, de què estem parlant? I aleshores la senyora Rovira em diu: «Vostè, per exemple, tenia coneixement» –em sembla que vostè deia, no?– «de les aportacions directes d'empreses a la fundació de Convergència.» Jo no, jo no en tenia coneixement. Però encara que jo no en tingui coneixement, i no tinc per què tenir-lo, perquè les meves funcions a dintre del partit no són aquestes –ho he explicat deu vegades i moltes altres vegades més–, encara que jo no ho conegués ho defensaré, perquè és un sistema perfectament legal; que hi hagi empreses del nostre país que aportin a la fundació de Convergència, mentre es moguin dintre dels límits que marquen les lleis, escolti'm, doncs, és perfectament legal. Per tant, jo no en tenia coneixement, però ho defensaré.

Vostè em parla d'una quantitat de 10 milions d'euros. Tampoc la conec, però comprovin-la vostès mateixos. Sí, escolti'm, si la fundació de Convergència jo crec que és l'única que està sotmesa a la llum pública. Ara també els demano una cosa: totes les fundacions de tots els partits que estan representats aquí, *totes* les fundacions han publicat en els darrers cinc anys *totes* les aportacions que reben? (*Veus de fons.*) Totes? Bé, doncs, els felicito. Molt bé, doncs, miri, ja estem tots iguals, aleshores. (*Remor de veus.*) Ho comprovarem –ho comprovarem. (*Remor de veus.*) No, ho comprovarem –ho comprovarem–, totes les aportacions que reben, de tot tipus –de tot tipus–, perquè d'alguna manera es deuen finançar. Jo no m'imagino que hi hagi alguna fundació en aquest país d'algun partit que resulta que no té finançament, que no té aportacions. Totes elles deuen tenir aportacions, suposo, no?, d'algú. (*Veus de fons.*) Molt bé. Doncs, escolti'm, expliquin-ho fil per randa. Però algun potser no ho podrà dir tan alt, perquè, escolti'm, després resulta que hi ha empreses que expliquen que aporten a més d'una fundació de més d'un partit. Doncs bé, escolti'm...

En qualsevol cas, jo el detall aquest no el conec. Vostè em preguntava, senyora Rovira, fins a quin punt jo tinc coneixement d'això. Jo li explico la veritat: jo defenso el sistema, perquè és legal, i no en conec el detall, perquè no és la meva funció. Això els ho he explicat moltíssimes vegades.

Em preguntaven també: Infraestructures ha adjudicat algunes empreses que després han fet aportacions a la fundació de Convergència? Sí. Sí, si no els hem pas dit mai el contrari. Sí. I aquestes empreses han tingut adjudicacions de tothom! És a dir, vo-

ler fer entendre que aquí hi han una sèrie d'empreses que només contracten quan Convergència mana i que després d'aquesta contractació aporten diners a les fundacions o al partit, escolti'm, això és fals. Això és una barrabassada dialèctica, perdonin-me que els ho digui així. Perquè *totes* les administracions contracten aquestes empreses, governades per qui sigui, perquè són les empreses del país. O és que resulta que els tripartits no contractaven aquestes empreses que surten ara com a portadores de fons a la fundació de Convergència? Mirin les estadístiques; vostès els van adjudicar un munt de coses! (*Remor de veus.*) No, se'm pregunta això, se m'ha fet aquesta pregunta, i jo la responc –se m'ha fet aquesta pregunta, i jo la responc. Sí. I algunes d'aquestes empreses –no sé si totes o no– feien aportacions a la fundació de Convergència, dintre del marc legal –dintre del marc legal. Bé, doncs, és així, no?

«Hi ha alguna vinculació» –em preguntava la senyora Rovira– «entre l'adjudicació i l'aportació?» No, no hi ha vinculació. I algunes d'aquestes empreses tenen directius o propietaris que són militants de Convergència des de fa anys i panys, i aquestes persones o aquestes empreses, doncs, aporten diners al seu partit. I després pot ser que hi hagi altres partits que no tinguin militants que siguin empresaris; pot ser. O que hi hagi empreses, en general, de la construcció o no de la construcció, que prefereixin donar més suport a uns partits que a uns altres, perquè defensen un model de societat que és millor que no pas els altres, a criteri seu; pot ser. Però, escolti'm, tot això són categories penals?, tot això són delictes? Tot això són valoracions, judicis de valor, que es poden fer en un sentit i es poden fer en un altre.

Bé, jo..., les respostes que els puc donar sobre preguntes com aquestes, senyora Rovira, més o menys són aquestes, no? Vostè em deia també, i això ho han... Perdó, no, abans d'entrar en això. Vostè em deia: «El màxim responsable de finances de Convergència.» Jo els ho he explicat moltes vegades, això, senyora Rovira: el màxim responsable de les finances de Convergència és l'administrador, des de fa molts anys. N'és el màxim i únic responsable. Que això no vol dir que una vegada ha complert aquesta funció no la posi en coneixement, quant als grans números, dels altres òrgans del partit, que evidentment són responsables de l'aprovació última dels balanços..., vaja, dels balanços, dels pressupostos; quan s'inicia un exercici, de la liquidació dels pressupostos, etcètera. Sí que li puc dir, perquè ho he viscut en els consells nacionals de Convergència, que qualsevol membre del Consell Nacional de Convergència, si vol, pot analitzar la comptabilitat de Convergència. Però una cosa és tenir el dret d'analitzar la comptabilitat, que la tenen tota la gent de Convergència, i una altra cosa molt diferent és qui és el responsable de l'execució de les finances. I això és molt clar. Convergència està organitzada així. Es pot organitzar d'una altra manera, i segurament hi ha altres maneres que potser fins i tot són millors. No ho diré. Però Convergència està organitzada així des de fa molts anys. Hi ha un responsable de finances, que és l'administrador, que té amplis poders.

Aquí hi han coincidit més d'un: què fa Convergència per depurar responsabilitats? I alguns de vostès deien: «No fa mai re.» Perdonin: fals, no és cert. El que passa és que quan ho fem vostès ja ho arxiven i ja ni se'n recorden. Vostès no recorden que tot un secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya fa més d'un any va plegar de la seva responsabilitat? D'això, no se'n recorden. Tot un secretari general.

Senyor Iceta, de problemes en altres partits i de policia entrant a detenir gent..., també n'han tingut vostès, per exemple. *(Veus de fons i rialles.)* Senyor Iceta, no és un diàleg, això, entre vostè i jo, ara. Això és la meua explicació. Però la hi feia, jo, perquè vostè... *(Veus de fons.)* No, jo li ho dic... Sap que vostè, poc o molt, ho deia en la seva pròpia intervenció. Per tant, no ho entenguí com una crítica, ara. Simplement és una reflexió en veu alta. Vull dir que ha passat en altres ocasions. Jo no sé si en aquell cas s'han assumit responsabilitats des de l'alta direcció. No ho sé. Ara no ho recordo, i per tant no m'hi vull fer fort, no?

Però el que vull fer notar, perquè vull parlar de nosaltres i no dels altres, és que no és veritat que Convergència no hagi pres decisions en alguns moments. No és veritat. No és cert, això. No ho poden dir. Tot un secretari general va plegar. Tot un secretari general.

I no em poden dir –i no em poden dir–, senyor Herrera, si m'escolta un moment, que jo mateix, quan va sortir el cas del president Pujol, no vaig prendre decisions. No m'ho poden dir. Perquè les vaig prendre en quaranta-vuit hores. En quaranta-vuit hores, les vaig prendre. I ho he dit alguna vegada i ho reitero: «Han sigut les decisions més doloroses de la meua vida, en aquest àmbit personal.» Però les vaig prendre, i les vaig prendre en quaranta-vuit hores. Evidentment, això per vostès no té cap valor. Sembla que no hagi passat, tot això. Però les responsabilitats hi han sigut. No em diguin que no se n'assumeixen, de responsabilitats.

Senyor Rodríguez, no sé si tothom fa el mateix, perquè vostès, com deia el senyor Turull, amb molta audàcia parlen de la suposada corrupció dels altres i sempre s'obliden de la seva, de suposada. Però jo no he vist que hagi plegat ningú, en el Partit Popular. Vaja, no he vist mai el senyor Rajoy comparèixer. Mai. *(Veus de fons.)* No, no, clar, a les preguntes ordinàries no hi té més remei. Senyor Rodríguez, no em faci trampa –no em faci trampa. *(Veus de fons.)* No, no, no em faci trampa: el PP ha rebutjat sistemàticament...

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez...

El president de la Generalitat

El PP ha rebutjat sistemàticament que el senyor Rajoy donés explicacions com a president del PP en el Congrés dels Diputats. Però és que a més a més no han assumit ni una sola responsabilitat –ni una sola responsabilitat.

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Coscubiela, no li toca parlar-ne, aquí.

El president de la Generalitat

Bé, el que vull dir, simplement, és que d'explicacions, se'n donen, i de responsabilitats, se n'assumeixen. I si el senyor Rajoy ha tingut ocasió de parlar d'això en alguna pregunta o en alguna sessió del Congrés a iniciativa dels altres, si n'ha tingut ocasió... *(Veus de fons.)* Esperis. Doncs molt bé, doncs a iniciativa de qui sigui...

La presidenta

Escolti... Un moment. Perdó, president. Ara contesta el president. Jo demano una mica de respecte. Després... *(Veus de fons.)* No, no, «tot el respecte», no, senyor Santi Rodríguez. Després vostè tindrà els seus minuts per respondre, però no vagi interferint el president. Ni vostè ni ningú. D'acord? *(Pausa.)* Senyor president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta.

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Millo! Senyor Millo, vigili, eh?

El president de la Generalitat

I jo, de responsabilitat, senyor Rodríguez, no n'he vist assumir cap. Jo explico les que hem assumit nosaltres. Per tant, vostès facin les valoracions que vulguin. Però no diguin que no s'han assumit responsabilitats. Perquè s'han assumit responsabilitats a molt alt nivell, quan hi ha hagut problemes grans, o fins i tot ja molt evidents. Això ha estat d'aquesta manera.

Em pregunten també alguns què es farà si hi ha sentències condemnatòries. Doncs s'actuarà de la mateixa manera. Això em sembla que m'ho deia la senyora Rovira, també. S'actuarà de la mateixa manera. S'actuarà en correspondència i en proporció amb el que es pugui arribar a demostrar en una sentència. Però també deixi'm dir-li una cosa: jo confio que no hi haurà sentències condemnatòries. Per tant, ara ens posem en un supòsit que no ha arribat. Perquè suposo que tots compartim que si hi ha d'haver processos judicials, aquests processos judicials s'han de fer amb garanties per a tothom, no?, suposo. Estem en un estat de dret, diuen contínuament. Doncs garanties per a tothom. I quan hi hagi sentències fermes, si és que n'hi ha, doncs ja s'assumiran responsabilitats. Algunes s'han assumit abans que hi haguessin sentències fermes, quan s'ha tingut una evidència clara que les coses no estaven dintre del marc de la regularitat, sinó en el marc de les possibles irregularitats. Aquesta serà la manera amb què s'actuarà, no?

I després ens fan algunes propostes. Vostè mateixa..., alguns altres n'han parlat, també, de portaveus, del tema de la comissionada per a la Transparència, la senyora Núria Bassols. Pensin que tot això és molt recent. Jo, d'entrada, sempre he procurat actuar d'una manera: sempre he procurat entendre que cada persona és cada persona, independentment de la seva situació familiar. Jo no puc fer responsable la senyora Núria Bassols de coses que afectin el seu marit. La puc fer responsable de coses que l'afecten a ella. És una magistrada del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Bé, escolti'm, evidentment ho comentarem amb ella i veurem... Vaja, el primer que he de fer és poder escoltar la seva pròpia versió. I des de fa un dia i poc jo encara no ho he pogut fer. Però això, evidentment, ho farem. I altres portaveus us hi heu referit. I, per tant, evidentment, que això serà objecte també d'anàlisi i de debat amb ella mateixa. Ara, d'entrada, jo he procurat actuar sempre així: he procurat actuar d'una manera per no confondre les actuacions personals amb les actuacions d'altres persones que estan al costat d'una persona. Poden ser coses molt diferents. I cada persona, en això, té la seva pròpia entitat i la seva pròpia capacitat personal, no? Per tant, bé, veurem exactament en aquest cas com ella ens pot donar totes les explicacions que calgui en aquest sentit.

Ens parlava també de pactes d'integritat amb empreses que hagin comès irregularitats. No n'hi ha cap inconvenient. Però això ha de formar part de les normes –de les normes. Perquè jo no sóc qui per dir a una empresa si pot presentar-se a un concurs o no, senyora Rovira. Jo no ho puc impedir ni ho puc afavorir. Els pactes es poden fer. Ara, també deixi'm dir una cosa: haurà de ser, en el cas de les empreses, si s'arriba a demostrar fefaentment que hi ha hagut la irregularitat. Perquè si no és impossible impedir que es presentin en els concursos només perquè hi ha una sospita d'irregularitat per part d'algú. Vostès saben que moltes vegades les sospites d'irregularitat després acaben en re. Això també ho han de tenir present, no?

I després vostè em deia: «Les donacions a partits han de quedar prohibides.» Jo els recordo que les donacions a partits per part d'empreses ja ho estan, de prohibides. Les donacions a partits per part d'empreses que contracten les administracions ja ho estan, de prohibides. Els marcs legals ho fan així. Amb les fundacions no. D'acord. Però si ja els ho he reconegut, que no! A vegades vostès intenten convertir en una cosa tremendament negativa coses que nosaltres mateixos reconeixem, que vol dir que actuem amb tota transparència. Als partits no s'hi poden fer donacions per part d'empreses que contracta l'Administració. A les fundacions dels partits sí. És el que diu la llei actual. Alguns diuen que aquesta llei s'ha de canviar? Doncs, escolti'm, se'n tornarà a fer el debat. Ara, respectin també aquells que en el debat d'aquesta llei pensin que no s'ha de canviar. I llavors és un problema de majories, que vénen de les urnes. I si la majoria decideix que no s'ha de canviar, doncs els que defensen una posició contrària s'han d'esperar un temps a tenir la majoria ells per canviar-ho. Perquè això és l'essència de la democràcia. Si no, és el món al revés, això.

Alguna altra cosa que vostès han anat plantejant. El senyor Iceta m'ha parlat d'assumir responsabilitats. Jo això ja ho he contestat. I no li dic només això: i se'n seguiran assumint, si cal. Sempre els ho he dit: a mi no em tremolarà la mà en el moment d'assumir responsabilitats. Quan m'ha tocat fer-ho ho he fet. Ara, jo he de tenir o prou evidències o fets demostrats que em portin a prendre aquestes decisions en el que em puguin afectar a mi, o en la proporcionalitat que tingui la meua funció dintre del partit o dintre del Govern.

Ara, vostè feia una referència molt explícita al fet que tot el que passa no té res a veure amb el procés sobiranista. Escolti'm, jo no ho he vinculat directament al procés sobiranista. He fet referència sempre als moments polítics que vivim. Ara deixi-m'ho dir d'una altra manera. Vostè deia: «El cas Palau.» Té tota la raó. El cas Palau es genera l'any 2009, i l'any 2009 el país no estava en el punt que està ara des del punt de vista del seu trajecte polític. És veritat. Que, per cert, parèntesis: juliol del 2009; encara no s'ha fet el judici. Deixi'm dir-li també que alguns esperem que es faci ja d'una vegada, aquest judici. Perquè els que estan sota sospita i pensen que no haurien de ser sospitosos també deuen tenir dret a no haver d'estar sis anys pendents que s'obri un judici. Sis anys, eh? Llargs. Algú s'hi ha referit, també. Em sembla que era la senyora Arrimadas, que ho deia, no? Jo hi estic totalment d'acord. Escolti'm, no té cap sentit. Perquè això perjudica molts que probablement després en poden sortir exculpats. I la pregunta aleshores és: si passa això, ja que parlem d'hipòtesis, qui repara tots aquests mals i aquests anys? Qui ho repara, això? Ningú. I això és un estat de dret de qualitat? Això és un estat de dret amb garanties? Doncs permetin-me que jo també em faci preguntes com aquestes i ho posi en dubte. I ara parlo d'aquest cas, però n'hi ha molts d'altres, que estan en aquesta mateixa situació, no? Ara, vostè em deia: «El cas Pujol ve de l'any 80», em deia vostè. Cert. Ell mateix ho va explicar. Però, escolti'm, no es coneix l'any 80, eh?, ni el 85, ni el 90, ni el 95, ni el 2000. Es coneix l'any 2014. I aquí sí que estàvem en una situació diferent, aquí sí que ja havia canviat el registre.

I el que passa ara..., vostè diu: «Ve de la denúncia que va fer el president Maragall en seu parlamentària l'any 2005.» Cert. Però ara s'intensifica. I molt. I s'intensifica ara. I agafo les seves pròpies paraules, senyor Iceta: «Deu anys després.» Ara ja no en són sis, com al tema del Palau. Ara en són deu. I jo em pregunto: en deu anys no han tingut temps de demostrar res? Tot l'aparell de l'Estat sencer, amb policies, fiscals, tribunals de justícia, tot el que vostès vulguin, Tribunal de Cuentas, fiscalitzacions per aquí, fiscalitzacions per allà, no ha tingut temps en deu anys de demostrar res? Me la puc fer, aquesta pregunta, jo? Deu anys, eh?, investigats per tot arreu. No n'han tingut temps en deu anys? Jo crec que és un temps suficientment llarg. Però ara ho intensifiquen. Mira per on! I això no per la investigació, ho repeteixo, a la qual tenen tot el dret, i nosaltres hi col·laborarem en el que calgui. No per la investigació. Per l'espectacle sistemàtic que es munta, senyor Iceta, fa sospitar –fa sospitar. No és normal, aquest aparell mediàtic al servei... Vostè considera normal que fa un mes llarg, en portada d'un diari que

s'edita a Madrid, es publicués exactament el que està passant? Vostè considera que això és normal? Això ha passat en aquest país. Agafin vostès un diari editat a Madrid el dia 15 de setembre, mirin-ne la portada. Explicava gairebé quantes detencions hi hauria! És brutal, l'espectacle mediàtic de tot plegat!

Abans els ho deia el senyor Turull: per demanar la informació que estan demanant, no cal muntar tot això. Si és una informació que està perfectament disponible, no hi ha ningú que l'estigui amagant! Es pot demanar gairebé per via administrativa, sense xous, sense espectacles, sense avisar abans els mitjans de comunicació. Quan això passa, senyor Iceta, vostè ha d'entendre que algú pensí que hi ha alguna cosa més, a part de la investigació. I la investigació també, eh? I amb aquesta hi estic d'acord –amb aquesta hi estic d'acord. Ara, amb l'altre, no.

Ens deia: «El tema de Torredembarra no prové de Madrid.» No, prové, efectivament, d'una denúncia d'una regidora d'Esquerra Republicana d'aquella població; és veritat. Ara, admeti'm una cosa: si això és un tema només de Torredembarra, que queda a Torredembarra, què hi fan els fiscals de Madrid? M'ho poden respondre, això? Que és que no hi ha fiscals a Catalunya per poder fer això? Doncs, resulta que és un cas de Torredembarra, però els fiscals que intervenen vénen de Madrid, i no són uns fiscals menors. Aquestes preguntes també ens les podem fer, no?

Vostè em preguntava, senyor Iceta, si jo mantinc –que és una pregunta molt concreta– la meua, em sembla que m'ha dit, posició de confiança respecte al senyor Osàcar, el senyor Viloca i el senyor Rosell. Jo els he dit diverses vegades en aquesta mateixa seu parlamentària, i ho reitero avui, que al senyor Osàcar i el senyor Viloca jo els tinc la confiança que els vaig dipositar en el seu moment. I confio que després de dir-ho tantes vegades no m'equivocaré, confio plenament en això. Com que la pregunta és molt concreta, la resposta també ho és: se'ls té confiança i se'ls ha tingut confiança per les tasques que tenien encomanades, que certament eren tasques importants. No li puc dir molt més.

Vostè m'hi afegia el senyor Rossell. El senyor Rossell no està en la mateixa situació, per una raó molt senzilla, perquè és un empleat de l'Administració de la Generalitat, un empleat que treballa a Infraestructures de Catalunya, i els judicis sobre Infraestructures de Catalunya ja els he fet abans: considero que és una empresa modèlica des del punt de vista de l'adjudicació pública. I em sembla recordar –això no els ho puc precisar amb tota exactitud– que el senyor Rossell presideix la mesa de contractació pública d'aquesta empresa. I, ho torno a dir, és empresa modèlica des del punt de vista de l'adjudicació pública.

El senyor Rodríguez em deia que les sospites són sobre els fets i no sobre els criteris. Escolti'm, jo els he parlat de fets, senyor Rodríguez. I els ho torno a repetir una vegada més. Ara, a vostès segurament això no els interessa sentir-ho o no els interessa admetre-ho, no? El fet principal és: hi ha possibilitat de tracte de favor des de la Generalitat de Catalunya en l'adjudicació d'obra pública? Hi ha aquesta possibilitat, sí o

no? Això no és un criteri, això és un fet. Ara, és clar, és un fet que està suportat amb criteris. Amb criteris de què? De funcionament d'aquesta empresa pública. I el que els he intentat explicar és quins són aquests criteris de funcionament d'aquesta empresa pública que fan impossible que hi hagi tracte de favor. I fins i tot els he dit, crec recordar, que en molts casos el que queda primer en la primera part, que és l'oferta tècnica, després no queda primer en l'adjudicació de l'obra, i que el que fa que no quedi primer és una fórmula estrictament matemàtica que no té possibilitat d'intervenció per part de ningú.

Algú m'ha fet una pregunta –no recordo qui–, que em deien: «I vostès com asseguren que després aquesta oferta tècnica» –fins i tot la tècnica, no?, la que sí que té un marge de maniobra per part dels tècnics– «estigui ben feta, vigilada...» –no sé qui m'ho ha preguntat. Doncs, mirin, a Infraestructures de Catalunya hi ha una auditoria interna per a les puntuacions tècniques que no depèn de la mesa de contractació, depèn directament de la presidència de l'empresa, però no de l'òrgan de contractació, i el president de l'empresa no està en l'òrgan de contractació, directe, d'avaluació de la contractació. Per tant, fins i tot aquest mecanisme, hi ha.

I, per cert, hi ha un altre mecanisme que ara no els puc descriure amb detall però que ve de temps enrere –en aquest cas no és recent, no és d'aquests últims anys des de jo sóc president–, un mecanisme que ve des de l'any 2006, que també està en vigor en aquesta empresa i que és important, que és que, per evitar el màxim possible els modificats de les obres –algú també de vostès en parlava–, hi ha un comitè dintre d'aquesta empresa que avalua la necessitat de fer modificats a les obres. Tot això funciona en aquesta empresa. Per tant, és una empresa, escolti'm, que té un grau d'auto-exigència molt gran.

I això són els fets, senyor Rodríguez, els fets importants són exactament aquests, no? Hi ha marge per a tracte de favor, sí o no? I jo el que els explico és que no hi ha marge per al tracte de favor en l'empresa pública. I si no hi ha tracte de favor, hi insisteixo un cop més, tota la resta cau pel seu propi pes.

Vostè em deia: «I algunes d'aquestes fan referència al 2009», senyor Rodríguez, respecte a Infraestructures... Bé, escolti'm, sí, vostè m'ho ha dit: «i algunes adjudicacions d'Infraestructures de Catalunya del 2009». Bé, escolti'm, doncs, el 2009, faci memòria: no estàvem nosaltres en el Govern. Ja existia Infraestructures, ja, però nosaltres no estàvem en el Govern, hi havia un altre govern. (*Veus de fons.*) Bé, d'acord, però, vull dir, jo... És el que vostè ha dit en aquell moment.

I després ha fet referència molt puntual a un tema molt concret que se li ha respost moltes vegades, senyor Rodríguez, que és el tema d'Independent Diplomat. S'ha hagut d'agafar aquí, eh? És a dir, hi ha un tema de relacions exteriors (*veus de fons*)... –sí, sí, sí–, s'ha hagut de referir a un tema de relacions exteriors. Diguí'm vostè quin tema que afecta les relacions exteriors de l'Estat espanyol es posa a informació pública. A veure. (*Pausa.*) Ni un. I per què la Generalitat ho

ha de fer, si no ho fa el Govern central? A veure, per què? Perquè resulta que les relacions exteriors del Govern central, aquestes s'han de protegir, i les relacions exteriors del Govern de la Generalitat, aquestes poden ser objecte de mercadeig per part de tothom. Doncs, escolti'm, saben què passa? Que fins i tot hi ha una legislació espanyola que protegeix les dades en matèria de relacions exteriors.

I perdoni'm que li digui una cosa: les relacions exteriors no només les pot fer el Govern central. Les fan els sindicats, les fan les cambres de comerç, les fan les patronals, les fa una associació, les fan les fundacions, les fan els partits polítics... Per què no ho pot fer el Govern de la Generalitat? O és que resulta que en el món modern del segle XXI, que vostès tantes vegades defensen, un govern com el català no s'ha de dedicar a la relació exterior? Doncs, no em posi aquest exemple, home!

I jo li he fet referència a la contractació d'obra pública i de serveis, també, per part d'Infraestructures. Això està tot publicat, senyor Rodríguez, i jo celebrot que sigui així.

Alguns de vostès m'han fet un comentari sobre una reunió d'abans-d'ahir amb l'expresident Jordi Pujol, cosa bastant sorprenent, però, vaja, jo els contestaré, perquè no tinc mai problemes a respondre aquest tipus de preguntes. Jo sí que m'hi vaig veure, i no és la primera vegada que m'hi veig des que va passar el que va passar. Des del juliol del 2014, que és quan ell va fer aquella confessió, 25 de juliol del 2014, jo l'he vist quatre, cinc o sis vegades, Jordi Pujol. Que és que és un delictes, veure algú? Vostès ho plantegen d'una manera com si això fos una falta, com si fos un problema, com si fos... Escolti'm, sí, l'he vist; i què? I el tornaré a veure. I on és el problema? He d'explicar les converses privades que jo tinc amb el senyor Jordi Pujol? O fins i tot les polítiques, si és que en tinc alguna? No ho veig necessari, sincerament.

La pregunta que em faig jo és: hi ha algú que segueix algú per saber aquestes coses? Perquè ho trobo tremend! És a dir, veure algú en aquest moment és objecte de persecució? Ho trobo increïble. Ara, ja que vostès hi tenen interès, alguns de vostès, els diré que quan vaig anar a veure el senyor Jordi Pujol eren les nou del matí d'abans-d'ahir, i que vaig sortir d'allà a un quart d'onze del matí, quan se'm va advertir del que estava passant. I en el moment que vaig tenir coneixement del que estava passant a la seu de Convergència li vaig dir: «President, jo me'n vaig immediatament, perquè ara m'he d'ocupar d'altres coses.» Els puc explicar algun altre detall?

Facin-se la pregunta aquesta: com pot ser que, amb tan poca diferència de temps, aquestes coses surtin a la llum pública de la manera que han sortit i per part de qui ho ha tret? O és que aquí hi ha seguiments especials? Qui els fa? Per quin motiu? Per què m'hi fiquen a mi pel mig? Això, senyor Iceta, tampoc té res a veure amb el moment que estem vivint?

El senyor Rodríguez em deia, per unes declaracions meves de fa uns dies que vull precisar en aquest moment, perquè són importants, vostè em deia: «La in-

dependència de Catalunya» –que veig que és una cosa que vostè contempla com una possibilitat, no?, ja que ho treu aquí– «és carta blanca per a la impunitat?» No, rotundament no. I no emboliquin la troca amb això (*veus de fons*)... No, perquè vostès saben perfectament que la pregunta que se'm va fer a mi no era sobre temes de corrupció política ni sobre irregularitats de cap mena. La pregunta que se'm va fer a mi era: «Vostè, si se l'inhabilita, donarà compliment a la seva inhabilitació?» Aquesta va ser la pregunta, no una altra. I la meua resposta va ser dir: «Depèn de en quin situació jurídica estigui el país.» Per una raó molt elemental, i no vaig voler sortir d'aquí, però ara els ho explicaré: perquè si això passa en una Catalunya que ja és un estat independent, jo em deuré als tribunals de Catalunya, no als espanyols. M'entén? (*Remor de veus.*) I aquesta era la resposta. I els tribunals de Catalunya seran tan o més o molt més exigents amb la corrupció, o amb els errors, o amb les irregularitats, del que ho puguin ser els tribunals espanyols. Per què hem de pensar que no? Com a mínim deixem el benefici del dubte, com a mínim. Perquè, mirin, hi ha una cosa, que els tribunals de justícia catalans, per ells mateixos, sota legislació catalana, no han pogut actuar des del segle XVIII; fa tres-cents anys que no hi ha tribunals catalans que puguin actuar d'acord amb la legislació catalana, excepte en el que és el dret civil. Aquesta és la realitat.

Per tant, em vaig referir a això. No tregui això de context, perquè aleshores sembla que jo vaig dir una cosa que no vaig dir, en absolut. Em referia exactament a aquesta situació que ara els he descrit.

Bé, sembla que moltes de les coses han quedat respostes per part meua. Faig, una mica, lectura ràpida d'alguna cosa que s'hagi pogut quedar al tinter...

El senyor Herrera em preguntava una cosa molt concreta que em sembla que no ha sortit abans en les meves respostes, que era que en el cas de Torredembarra, concretament, hi havia una carta, vostè ha dit, de fa un any que va quedar en un calaix, etcètera. Bé, jo això no ho coneixia, eh? Vostè ha dit: «No sé si vostè ho coneixia o no.» No ho coneixia, però ara me n'he informat, precisament en el recés aquest, per poder-li-ho respondre a vostè, i la gent que sí que ho coneixia em diu el següent, em diu: «Quan va arribar aquesta carta de persones de Convergència de Torredembarra, el cas estava ja en els tribunals.» Aquesta és la resposta que m'acaben de donar ara mateix: ja estava en els tribunals, el cas. Per tant, senyor Herrera, si això estava en els tribunals... (*Veus de fons.*) Bé, és clar, no li agrada la resposta perquè vostè voldria que fos com vostè ha dit, i resulta que no ho és. Però jo a això no hi puc re; jo li descriu la realitat. Em diuen que ja estava en els tribunals. Si ja estava en els tribunals, com se m'ha dit, aleshores vostè comprendrà que el que ha de fer el partit, en aquest cas, Convergència, és esperar a veure què diuen els tribunals sobre aquest cas concret. Perquè ja estava en els tribunals; no hi va arribar abans, sinó que hi va arribar després que aquest cas ja estigués judicialitzat. I, bé, allà hi deuria haver la seves controvèrsies personals o el que fos, però a això jo no hi puc entrar perquè tampoc ho conec; però, en qualsevol

cas, el que sí que se m'ha dit és això que ara mateix li explicava, no?

Em deia, també, vostè, una cosa molt concreta, em deia: «Vostè creu normal que l'administrador de Convergència acabés sent en algun moment una persona que havia estat vinculada amb una empresa que es deia Natur System?»

Doncs, escolti'm, jo, que sàpiga, una persona pot estar en una etapa professional de la seva vida fent una cosa i després una altra, i, si no fa res il·lícit, no crec que sigui cap cosa que se li pugui retreure. Hi deu haver molta gent en aquest país que ha estat al capdavant o col·laborant amb empreses constructores o de rehabilitació, que han fet molt bona feina, per cert, en la seva trajectòria, i que, després, com a militants fins i tot d'un partit –i el senyor Osàcar fa anys i panys que és militant de Convergència–, poden assumir alguna responsabilitat quan es jubilen de la seva etapa professional. Tampoc hi veig aquí res a retreure.

El que és a retreure és si aquesta persona després actua és il·lícitament. Això sí. Però pensi una cosa..., i jo això no ho sé, eh?, però estic gairebé convençut que quan el senyor Osàcar estava en aquesta empresa, com a militant de Convergència, ja feien aportacions a Convergència, però les feien com a militants, que hi tenen tot el dret del món. Si vostè es fa militant d'una causa, i a més a més vol aportar recursos a aquella causa, escolti'm, ho pot fer perfectament. I això no hauria de ser objecte de retreure, eh?, o de retret, doncs, de manera gairebé permanent, no?

M'ha tret una cosa que és molt important. I aquí, miri, sí, he portat una estadística que és molt eloqüent. I li demano que en aquest tema, doncs, s'informi a fons, perquè és bo que s'informi, no? Vostè em deia: «No, però, és clar, hi ha un mètode..., encara que això sigui molt transparent i que l'Administració actuï correctament en el que és l'adjudicació de l'obra, després hi ha un mètode per acabar cobrant els favors, que és: els modificats que es produeixen *a posteriori* de les adjudicacions de les obres.» Això és més vell que l'anar a peu, eh? I li ho puc dir perquè jo vaig ser conseller d'Obres Públiques i en els anys noranta això funcionava a tot rendiment.

Sap vostè l'empresa a Espanya que va trencar aquesta norma? Sap quina és? GISA. GISA es va fundar per poder fer l'obra pública dels jocs olímpics, a principis dels anys noranta, i, a través de la seva manera de funcionar, va ser la que va trencar l'esquema, que encara va durar molts més anys i encara dura ara en moltes administracions, de reformats a tot rendiment: primer adjudiquem per un preu i després ja ho acabem trobant, perquè a través dels reformats ja ens anirem entenent. GISA ho va trencar, i per tant, ho va trencar el Govern de Catalunya, abans que qualsevol altre. I li parlo dels anys noranta, amb uns criteris, en aquell moment, d'exigència molt grans. I vostès els coneixen perquè després també ho van administrar, quan estaven en el Govern.

I ara li explicaré una cosa que val la pena que vostè també l'analitzi a fons. L'any passat, el 2014, es van obtenir tota una sèrie de baixes en els concursos: es pre-

senten les empreses i presenten la baixa. Això vol dir estalvis per a l'Administració, si no hi ha reformats; perquè, és clar, si les empreses es presenten per un concurs a la baixa, que vol dir que l'Administració s'estalvia uns diners, però, després, amb el pas del temps i del curs de l'obra, acaben fent un munt de reformats, aquells diners que s'havia d'estalviar l'Administració es deixen d'estalviar, i quan se'ls estalvia l'Administració se'ls estalvia tota la gent del país, la ciutadania.

Doncs, bé, en aquest moment, senyor Herrera –en aquest moment–, gràcies al fet que hi ha poquíssims reformats a Infraestructures de Catalunya, l'anterior GISA, gràcies a això, que hi ha poquíssims reformats, tota la baixa..., gairebé tota la baixa que es produeix en els contractes, que és l'estalvi de l'Administració, acaba com a estalvi de l'Administració.

Sap què passava el 2010? Exactament el contrari. Quan governaven vostès. Les baixes també hi eren, també hi havia baixes, però resultava que hi havia molts més reformats. I la baixa, que era l'estalvi de l'Administració, que vol dir de la gent, acabava no sent estalvi. Algunes vegades, senyor Herrera, he comprovat que fins i tot hi havien de posar diners de més, respecte a l'estalvi de l'Administració. Caram! Déu n'hi do el canvi en positiu que hi ha hagut, no?, com per fer segons quins judicis.

Clar, com que m'ho ha tret vostè, doncs, jo hi faig referència. Jo, en la meua exposició inicial només els he dit que no hi havien pràcticament reformats a Infraestructures de Catalunya. Però ho he fet analitzar: què passava abans i què passa ara. I ara som molt més eficients, i s'estalvien molts més diners de les baixes, perquè després aquests diners realment siguin en benefici del conjunt de la ciutadania, ja que se'ls estalvia l'Administració pública, que és absolutament de tots, no?

Bé. I l'última cosa que els volia comentar és..., la senyora Arrimadas, bé, m'ha parlat del que va passar en aquest Parlament amb la denúncia del president Maragall. Vostè suposo que..., vostè diu que ho va seguir en aquell moment, fa deu anys. Però es devia..., se li deu haver oblidat una cosa, li deu haver fallat la memòria, eh? Vostè diu: «I vostès no van dir que no era veritat.» Ho acaba de dir. Doncs, miri, no és que no diguéssim que era veritat, és que vam presentar, com ha recordat el senyor Iceta, una querella, davant dels tribunals. És a dir, no vam fer un discurs. Quan el president Maragall va dir això en seu parlamentària, no vam fer un discurs, vam presentar una querella, contra un president de la Generalitat. (*Veus de fons.*) Sí. Deixi'm parlar a mi ara, que estic amb l'ús de la paraula. Però jo ara li estava rebatent la seva aportació –molt brillant, per cert–, ha dit: «No, és que vostès no ho van rebatre.» No, caram!, no, no ho vam rebatre; vam presentar una querella contra un president de la Generalitat. Vostè creu que un partit de vocació catalanista pot tenir alguna afició a presentar una querella contra el president de la Generalitat, que és el president del seu país? Cap ni una! Ho vam fer absolutament a contracor.

I quan el president Maragall va donar altres explicacions i va entendre que el que havia dit no ho podia

dir sense cap mena de prova, simplement perquè havia sortit com a titular en un diari, nosaltres, amb el pas del temps, afortunadament, vam poder retirar la querrel·la. I vam estar encantats de retirar aquella querrel·la. Però no va anar com vostè diu. Per tant, s'hi devia fixar, però no s'hi va fixar prou en aquell moment. I per això ara jo li intento fer memòria del que va passar exactament, no?

Vostè em parla, entrant en altres valoracions, del canvi ideològic que s'ha produït. Alguns de vostès hi han fet referència, al moment polític que estem vivim; vostè d'una manera molt directa, al canvi ideològic. I ha fet una insinuació, que és més que una insinuació, perquè ha vingut a dir: «Vostès ara estan amb aquest tema de la independència per treure's de sobre tots aquests temes de les irregularitats de què se'ls acusa, etcètera.» Ho ha dit així, no?

Doncs, miri, senyora Arrimadas, vostè té tot el dret de dir-ho i té tot el dret de pensar-ho, però jo tinc tot el dret de dir-li el següent: que s'equivoca de ple. Perquè, en aquest sentit, haver-nos posat en aquesta via només ens crea problemes, senyora Arrimadas, perquè no tenim un estat neutral al davant que vetlla per tots; tenim un estat, senyora Arrimadas, que quan cal fer servir les seves clavegueres les fa servir a fons. I li'n puc donar testimonis personals. I si no volen parlar de mi, preguntin al senyor Xavier Trias com funciona aquest Estat i com fan funcionar les seves clavegueres quan els interessa.

Per tant, és exactament al contrari del que vostè acaba de dir: com a conseqüència d'haver-nos ficat en aquest procés sobiranista i voler aconseguir un estat per a Catalunya només ens hem creat problemes. I problemes no precisament fàcils de portar a sobre. Però, malgrat aquests problemes, ho hem fet i ho seguirem fent –malgrat aquests problemes–, que segurament haurien fet fer marxa enrere a alguns, i estic gairebé convençut que algunes de les coses que s'han fet en aquets darrers temps és perquè alguns facin marxa enrere. Per tant, és exactament al contrari.

Ara li explicaré el motiu d'aquesta evolució o d'aquest canvi, que és el motiu que ha inspirat a molta gent d'aquest país, per altra banda. Vostè recordarà també, si recorda allò de l'any 2005, que el mateix any 2005 es va aprovar un estatut d'autonomia, una proposta d'estatut d'autonomia en aquest Parlament; governava el primer tripartit, amb el president Maragall. Algú, en aquell moment, va fer una aposta independentista, l'any 2005? Governava el PSC, amb Esquerra Republicana i amb Iniciativa per Catalunya, i Convergència i Unió estava a l'oposició. Algú va fer una aposta independentista en aquell moment? Es va fer una aposta estatutària.

Per tant, escolti'm, el conjunt de les formacions polítiques catalanes i catalanistes estaven, totes elles, per fer una aposta d'un nou estatut. No m'invento res: 30 de setembre de l'any 2005, vostès ho poden comprovar, el que va sortir d'aquí. Allò era la via independentista? Ara, efectivament, hi havia un reconeixement de Catalunya com a nació, sí. I moltes altres coses molt potents, també. Però es pretenia encaixar això dintre

del marc constitucional, per això es va anar a les Corts espanyoles.

Com va acabar aquella història, senyora Arrimadas? Va acabar amb un poder de l'Estat que és l'àrbitre, Tribunal Constitucional, jugant a favor d'uns, descaradament, sense cap tipus de vergonya, i reconegut per alguns, en privat, d'ells mateixos, *a posteriori*, cosa que és gravíssima. Trenta-cinc anys després d'instalar-se la democràcia a Espanya, l'àrbitre constitucional és capaç de ser àrbitre de part, i enfonsar-ho tot i quedar-se tan amples. Això no ha passat en aquest país? I aleshores resulta que quan ha passat tot això, senyora Arrimadas, ningú ha de canviar d'estratègia? Tothom ha d'entendre que això és el més normal del món? Doncs, no; molta gent en aquest país va canviar el seu xip, senyora Arrimadas, a partir de la sentència del Tribunal Constitucional sobre el tema de l'Estatut. No li sorprengui tant. I aquesta és la raó, no l'altra que vostè deia. Perquè l'altra, li ho torno a dir, només ens ha creat problemes, i ens en seguirà creant.

I l'última cosa, per a tothom, perquè gairebé tothom hi ha fet referència, excepte el portaveu de Convergència i el portaveu d'Unió, als quals també els agraeixo les seves intervencions. Tots vostès, excepte la senyora Rovira i els portaveus que he citat abans, han coincidit en una cosa, que és que jo plegui. Amb diferents intensitats o matisos, ho han dit tots vostès; no em facin repescar les notes, perquè ho han dit, i tenen tot el dret del món, no només a dir-ho, sinó a fer tot el possible perquè això sigui així. Ho he escoltat del senyor Iceta, ho he escoltat del senyor Herrera, ho he escoltat de la senyora Arrimadas i ho he escoltat del senyor Rodríguez; tots em diuen el mateix, per una raó o per una altra: «Plegui.» En prenc nota, que vostès volen això. No em sorprèn. Realment, dec estar fent molta nosa, perquè totes les seves intervencions acabin igual. Perquè no fa ni dos mesos, quan vaig comparèixer en aquest Parlament, em van dir el mateix. Però entre fa dos mesos i ara hi ha una petita diferència –i dic «petita» entre parèntesis–, que és que hem passat per unes eleccions –hem passat per unes eleccions–, 27 de setembre. I entre el «plegui» de finals d'agost o principis de setembre, quan jo vaig comparèixer aquí, i el «plegui» d'ara, de finals d'octubre, hi ha hagut un 77 per cent de la gent d'aquest país que ha anat a votar, tanta gent com mai, i vostès em segueixen dient el mateix. Em deien abans «plegui» i ara m'ho tornen a dir. Però m'ho diuen un mes després de les eleccions, no ha passat ni un mes, quan 1.650.000 persones ha votat la candidatura de què jo formava part, i que tothom sabia que jo era el candidat a la presidència de la Generalitat: 1.650.000 persones, seixanta-dos diputats. Els següents, que són vostès, senyora Arrimadas, en tenen vint-i-cinc, dues vegades i mitja menys. I han tingut un molt bon resultat, jo els felicito en aquest sentit; però tenen dues vegades i mitja menys de representació, després d'haver passat per les urnes. I em segueixen dient que plegui.

Ara la meua pregunta genèrica, que no cal que em responguin, és: és d'un gran sentit democràtic dir-me que plegui un mes abans i un mes després, després d'haver tingut aquest suport ampli a les urnes i després

d'aquests temps absolutament difícils i complicats que hem viscut, cosa en què segurament l'aval a les urnes no deu ser tan fàcil com en temps més plàcids? Facin també aquesta reflexió tan conjunta quan insisteixin una i una altra vegada que el que he de fer és marxar.

La presidenta

Tenen la paraula els grups parlamentaris per a la rèplica i per un temps màxim de cinc minuts. Té la paraula la illustre senyora Marta Rovira, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta, i gràcies, president, moltes gràcies. Primer, per comparèixer, perquè no tothom ho fa; segon, per la rapidesa, i després, per respondre, perquè nosaltres sí que creiem en les compareixences parlamentàries i creiem que, precisament que si hem de venir és a donar respostes davant de fets que hem viscut els últims dies, que considerem que són fets de molta gravetat.

Tant les respostes que vostè ens ha adreçat i, concretament, de les preguntes que jo li havia fet, interpreto –interpreto, eh?, faig una interpretació de les seves respostes– que vostè ens diu que el presumpte, possible frau en la contractació pública és impossible perquè tècnicament no hi cap, que l'execució tècnica dels contractes garanteix que aquests no siguin fraudulents, he entès que ens contestava això. He entès que ens deia que les donacions a les fundacions són legals, les que es fan seguint els protocols legals, i suposo que es refereix a les donacions a les fundacions de Convergència Democràtica. I he entès que també em responia a la pregunta que jo li havia fet amb molt d'èmfasi, que crec que és la base de la tesi de la fiscalia i la insinuació de la majoria de mitjans de comunicació que parlen del que va passar dimecres, que és que la connexió entre les adjudicacions d'obra pública, per una banda, i les donacions a les fundacions, que són legals, per l'altra banda, aquestes connexions són inexistents.

Jo, d'entrada, li dic que gràcies per respondre, crec que de fet es tractava d'abordar el tema i precisament d'això, de donar aquestes respostes amb relació a les notícies, que nosaltres només tenim informació a través dels mitjans de comunicació. Per això crec que hem fet la compareixença tots plegats. Arribats a aquest punt, qui sustenti que hi ha aquesta tesi, com la mateixa fiscalia, sigui qui sigui, la fiscalia, els mitjans de comunicació, jo interpreto que també..., m'ho està dient ara en directe una altra vegada; que ho demostrï, interpreto que té la càrrega de la prova, diguem-ho més així, no? Interpreto que també ha dit això i vostè m'ho corrobora.

D'acord, doncs, qui faci aquestes interpretacions, qui sustenti aquestes tesis, té la càrrega de la prova, és evident. I, per tant, nosaltres li dèiem: i per això estem a favor que es facin les investigacions fins al final, i per això també estem a favor que si d'aquestes investigacions se'n deriven algunes responsabilitats, doncs,

que es depurin també fins al final. Perquè em sembla que és el que hem de dir i el que hem de voler tots plegats. Això, i vostè també ho ha dit, en un marc d'un sistema judicial que volem garantista, i em sembla que aquí ja ho hem dit en la primera intervenció i ho tornarem a repetir, que volem i que treballarem perquè sigui absolutament garantista i en el qual, per tant, denunciarem qualsevol desviació –com crec que ja hem fet, també, en aquesta compareixença–, i que farem i que quedi constància, tantes vegades com calgui, perquè nosaltres no som aquests que aquí s'han expressat o han expressat alguns dels portaveus que confien a cegues en el poder judicial espanyol i, a més a més, és nefast que prometi algú confiar a cegues en el poder judicial espanyol i, a més a més, està prometent una reforma de l'Estat a tots els efectes.

Entenem que els fiscals formen part d'aquest sistema judicial, no? Alguns diuen, fins i tot, que volen despolititzar la justícia quan a la vegada diuen que confien a cegues i acaten tot el que surt d'aquest poder judicial. Per nosaltres això no és ser gaire afí a la realitat; és evident i ho podem afirmar, que hi ha altres models, sobretot també de ministeris fiscals, molt més democràtics, no sotmesos als principis de jerarquia política. Existeixen altres models de ministeris fiscals no sotmesos al principi de jerarquia política, i altres models més democràtics que no tenen tribunals especials com l'Audiència Nacional, i altres models més democràtics que no modifiquen el tribunal de garanties constitucionals d'acord amb interessos polítics determinats, amb finalitats polítiques. I això, nosaltres ho denunciarem sempre, denunciarem aquestes intromissions del poder judicial espanyol. Nosaltres aspirem a un servei de prestació de justícia als ciutadans, al servei dels ciutadans. Que, per cert, permeti que els corruptes hagin de respondre amb el seu patrimoni, que, per cert, permeti un codi penal en què no prescrivuin els delictes de corrupció i que, per cert, un poder judicial que volem, lliure, o limitant aforaments i immunitats, i sobretot, lliure, lliure d'indults, que són la porta del darrere, al final, de moltes exculpacions i moltes impunitats mal justificades.

Respecte a la comissionada, nosaltres no teníem cap informació sobre l'entorn directe de la Núria Bassols que ens fes dubtar de la seva vàlua, tot i que la seva designació –i jo ho recordo– ja va venir acompanyada per la seva actuació com a magistrada en alguns casos de presumpta corrupció. Ho deixo aquí. Jo, si li faig la consideració avui, és per la percepció pública que genera des de dimecres fins avui, percepció pública que genera. I és, amb base en aquesta percepció generalitzada, que jo li demano que es faci la consideració oportuna, sigui la que sigui, però que es faci la consideració amb un objectiu: que es reforci la necessària tasca de posada en funcionament de la Llei de transparència, que aquest és l'interès general, que està per sobre de tots els noms, de totes les persones, i que s'ha de poder desenvolupar aquesta tasca tan important al marge d'aquestes actuacions dels últims dies.

Acabo fent una referència als pactes d'integritat, perquè crec que no m'he explicat gens bé. Li ho demano

cada vegada que compareix i cada vegada que puc, jo crec que nosaltres hauríem d'innovar en aquest sentit i, en la línia que diu Nacions Unides, incorporar els pactes d'integritat en la contractació pública, i això és possible. Els pactes d'integritat són documents signats entre l'Administració i els licitadors en els quals ambdues parts es comprometen a no exigir, oferir o acceptar suborns ni comissions per obtenir contractes; és una clàusula ètica que es pot incorporar. Evidentment, porten afegida una clàusula de penalització, que en cas d'haver-hi indicis, temporals, cautelars o definitius, per sentència, aquestes empreses no poden tornar a ser adjudicatàries del sector públic, només faltaria, perquè l'han pervertit des del primer moment. Aquesta és la definició que en dona Nacions Unides i crec que ens ho hauríem de plantejar.

I tantes altres mesures que volem implementar perquè ens sembla que coincidim, coincidim que acabar amb la xacra de la corrupció és un tema de dignitat, de justícia i de llibertat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president en funcions, permeti'm que li digui que crec que té un mal costum, que és desfigurar el que li dic. Jo no li vaig demanar fa un mes, ni li he demanat avui que plegui: li he demanat la seva opinió sobre si la hipoteca que suposa la llosa permanent de la sospita sobre el finançament del seu partit és el millor fonament per a la legislatura que comencen. Vostè em dirà: «Bé, això és una expressió, un eufemisme...» Escolti'm, no, vostè, probablement, deu considerar que aquesta sessió és, per a vostè, incòmoda; ho és també per als altres, precisament per una cosa que, en fi, és òbvia. Nosaltres no som jutges ni fiscals, no podem atribuir responsabilitats, no tenim els elements i, per tant, ens veiem obligats a parlar d'una cosa que són responsabilitats polítiques molt difícils d'establir, i més sense el coneixement del que ha passat.

Vostè diu que no, que això no és una hipoteca greu, que no és una..., i per tant, vostè considera que això no l'inhabilita. Jo tinc dubtes, però li he dit: la resposta i la responsabilitat és seva, perquè és vostè, molt més que jo, qui té la informació al respecte. Sobre l'assumpció de responsabilitats, vostè ha mencionat Oriol Pujol, però ell no va plegar per qüestions relatives al finançament. O sí? Jo, em sembla que no..., i parlant d'un altre tema, no?

Quarta qüestió, l'espectacle mediàtic. En això té vostè raó, jo recordo també..., nosaltres vam viure un episodi trist, que era l'entrega d'una citació judicial a una persona aforada a la seu del partit en el moment de començar una roda de premsa, vull dir que és veritat que hi han coses que potser no només no es fan

bé, sinó que algú les pretén utilitzar de determinades maneres; sempre es fa molt difícil saber qui és algú o alguns, però és veritat que, després de molts anys, s'ha de prioritzar la investigació en els termes que vostè fa servir, i la voluntat de saber la veritat, que no pas el malestar, la incomoditat que pot portar, doncs, tot el que porta aparellada una investigació d'aquesta naturalesa.

També volia dir-li que vostè sembla conèixer millor les donacions que reben les fundacions d'altres partits que les seves; no deixa de ser preocupant, vull dir, que hi ha un diari que jo sí que mencionaré, que és el diari *El País*, que s'ha preocupat de publicar-les totes. I per què ha pogut publicar-les totes? Efectivament, perquè el Tribunal de Comptes compta amb aquesta informació i, suposo, perquè s'han posat també en contacte amb els responsables d'aquestes fundacions –amb la meua també– i han tret la informació que correspon, almenys en el nostre cas, molt exacta.

Jo si li he preguntat també pel senyor Rossell, és pel nomenament, és veritat que vostè pot dir que és diferent, la seva responsabilitat en els nomenaments de dos tesorers del partit, que en el nomenament del director general d'Infraestructures.cat, però volia deixar clar que era per aquest motiu, perquè és un nomenament que correspon, en darrera instància, al Consell Executiu, que vostè presideix.

Sobre el tema..., jo no vull insistir sobre si això és una maniobra contra l'independentisme o no, però sí que he de repetir: en el cas del Jordi Pujol, confessió pròpia; en el cas del 3 per cent, actuacions iniciades a Torredembarra per regidors catalans que desconfiaven d'un alcalde de Convergència. Vostè ens parla d'uns fiscals, però qui ha decidit posar a la presó dos tesorers consecutius de Convergència és un jutge i, per tant, com jo crec –i vostè hi estarà d'acord, i la presidenta del Parlament no diguem–, el més important que pugui fer un jutge, el més greu, és decidir l'empresonament d'una persona i, a més, no com a resultat d'una sentència, sinó com a mesura cautelar. I jo llavors el que dic és: si un jutge s'ha vist obligat o impenhit a prendre una decisió tan greu com aquesta, és que potser l'explicació que vostè dona i que nosaltres volem creure, i és que els mecanismes de control de la contractació impedeixen qualsevol tracte de favor i, per tant, qualsevol delictes o comissió il·legal, no són suficients per convèncer un jutge que no ha de prendre la més greu de les decisions que té a les seves mans. I, per tant, si ha decidit això, és que creu que hi ha indicis raonables d'un delictes molt important, perquè si no, probablement, hi havia altres maneres de fer.

Jo el que li vull dir, en definitiva, president, és que, malauradament –i li reconec la dificultat–, és impossible esvair tots els dubtes sobre qüestions relatives a la corrupció amb el que és una compareixença parlamentària. Fins i tot comissions d'investigació han fracassat en l'objectiu d'aclarir les coses. Ara, és veritat que quan s'acumulen evidències, i vostè té raó, és que fa més de deu anys que es dona voltes, i algunes coses

són antigues, altres potser no tant recents, doncs, hem de trobar uns mecanismes.

Jo li vull tornar a agrair la compareixença, li vull tornar a agrair la celeritat, li vull tornar a agrair la millora dels mecanismes de control, però crec, president, que amb això, malauradament, no n'hi ha prou arribat el punt en què estem, i jo em temo –que en això també coincideixo, i dic dissortadament, i ho entendre, amb vostè–, que això durarà i, per tant, no sé si la política catalana es pot permetre tenir aquesta pressió tan, tan important, havent-hi altres mecanismes. Però, en fi, això és una decisió que, ho repeteixo, correspon a vostè.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. President, la sensació d'aquesta seona intervenció seva, d'aquesta rèplica i d'aquesta resposta, és que no hi ha cap novetat; per a vostè no hi ha tema –per a vostè no hi ha tema–: tot plegat no deixa de ser una conxorxa de l'Estat contra Convergència. Sí, això ho ha dit vostè: «És una conxorxa contra Convergència i, concretament, pel sobiranisme de Convergència.» Segurament, també, a l'Estat hi deu haver una conxorxa contra el Partit Popular, segurament. Perquè quan més casos apareixen del Partit Popular és precisament quan el Partit Popular estem davant del Govern de l'Estat. Crec, com el senyor Iceta, que tampoc no serà per sobiranistes. Però aquesta és fonamentalment la diferència, que quan els enxampen a vostès és perquè és una conxorxa contra Catalunya, és una lluita contra el procés, i quan enxampen els altres, no, és que són corruptes. Doncs, miri, em dona la impressió que això no és exactament així, i ho repeteixo, els corruptes, siguin del partit que siguin, qui la fa la paga i robar no pot ser gratis, a ningú, sense cap mena d'excepció.

Diu: «És que Rajoy no compareix...» Sí, Rajoy compareix, i si vostè no se'n recorda..., jo crec que sí que se'n recorda, no?, però li dono les dates: 1 d'agost del 2013, compareixença davant del Congrés; 27 de novembre de 2014, compareixença davant del Congrés. Forçada per l'oposició? No, a petició pròpia, però sap quina és la diferència entre els casos de corrupció que afecten el seu partit i els casos de corrupció que afecten el nostre partit? Als casos de corrupció que afecten el nostre partit, hi han persones que s'aprofiten del partit; en el cas de corrupció del seu partit, és el partit que s'aprofita del poder. I aquesta és una diferència fonamental –fonamental.

Em diu: «En els processos...» (*Rialles.*) Riguin, riguin, riguin. «En els processos de contractació d'Infraestructures, hi ha possibilitats de tracte de favor?», diu. I vostè respon: «No.» Jo li dic: «Sí, sí que hi ha possibilitat de tractes de favor, sí.» (*Veus de fons.*) I ara li posaré un petit exemple; si em deixa el senyor Turull,

ara li posaré un exemple. (*Veus de fons.*) No, segurament, no en sé tant com vostès, segur –segur. Bàsicament perquè em dedico, senyor Turull, a llegir les denúncies que posen treballadors de l'empresa contra la pròpia empresa, en les quals expliquen quin és el procediment que fan servir, dintre de la qualificació de l'oferta tècnica, perquè després, amb l'oferta econòmica, com vostè deia, són faves comptades i aquí no hi ha moviment possible, però sí que, a través de la qualificació de l'oferta tècnica, es restringeixen les possibilitats de les ofertes econòmiques. I això hi ha una denúncia feta per un càrrec de GISA i que ho explica amb tots els detalls.

Però vostè em diu: «Escolti'm, és que qui fa la contractació, qui dirigeix la contractació, que és el director general, després, qui forma part d'una taula de contractació, de què en forma part el director general, que presideix la taula de contractació, després hi han auditories que no controla el director general, sinó que presideix el president.»

És que això és el que li he dit jo: «El president imputat per adjudicacions incorrectes. El director general en aquest moment a la presó.» On són les decisions, president? On són les decisions? És com posar el llop a vigilar les ovelles.

Jo també crec que vostè, a vegades, li agrada marejar una miqueta la perdiu en segons quines coses. Potser ho ha entès malament, eh? Jo no li he parlat d'adjudicacions de l'empresa Infraestructures en l'any 2009, no li he parlat d'això. Li he parlat d'adjudicacions que estan en aquest cas que s'està investigant de l'any 2009. (*Veus de fons.*) No sap quines? Olot, Sant Fruitós, Sant Cugat, Lloret, Figueres, Sant Celoni, Torredembarra... Li sonen d'alguna cosa tots aquests municipis?

Ja li ho vaig dir el 2 de setembre, que tenen dos elements en comú, aquests municipis: governs de Convergència i Unió i la investigació sobre el 3 per cent. Tots ells. I són de l'any 2009. (*Veus de fons.*) Sí, senyor Turull, són de l'any 2009.

Respostes sobre allò que li hem plantejat? Algunes. Poques. Jo li he parlat de la trituradora i de la seva opinió amb relació a la trituradora. Vostè no m'ha contestat. Li he parlat de l'aconseguidor. Crec que no m'ha contestat. Decisions..., alguna, no totes.

Sobre la seva reunió amb en Jordi Pujol. Si vol ja li diré quina és la font de la informació, és pública: *Economia Digital*, està publicat. (*Veus de fons.*) Sí, escolti'm, està publicat... (*Remor de veus.*) Sembla que li ha sabut greu –sembla que li ha sabut greu– que es conegués que vostè s'ha vist amb l'expresident Pujol. Sembla que li ha sabut greu, no?

Sobre la impunitat de la justícia catalana, es veuen amb el ministre amb registre públic i sense amagar-se'n, sense anar a cap domicili particular, senyor Turull –sense anar a cap domicili particular.

Senyora presidenta, li agrairia que igual que em crida l'atenció a mi per interrompre a altres compareixents, cridés exactament igual l'atenció a aquests diputats...

La presidenta

Senyor Rodríguez, té tota la raó, però ja se li ha acabat el temps, eh? Ja fa una estona, eh?, fa una estona.

(*Remor de veus.*)

Santi Rodríguez i Serra

No em serveix de res tenir la raó si després no aplica per igual.

La presidenta

Però...

Santi Rodríguez i Serra

La pregunta sobre justícia, sobre la impunitat de la justícia catalana. Miri, jo no distingeixo entre justícia d'un tipus o d'un altre, la justícia és justícia i no s'hi val establir...

La presidenta

Vagi acabant, eh?

Santi Rodríguez i Serra

...matisos d'un costat o d'un altre. Ja veig que en la seva hipotètica Catalunya independent sí que hi haurà matisos segons de qui es tracti. Però no pateixi, perquè la possibilitat d'una Catalunya independent és merament ficció. Jo no faré com altres, que es converteixen a l'independentisme d'un dia per l'altre, senyor president.

Sobre la petició que marxi ja li he dit que tenim motius polítics. I el que hagi dut els catalans a la divisió que ens ha dut és motiu suficient per demanar-li que plegui. Però jo ho he fet per motius ètics, i ara li ho reitero: president, plegui i renunciï a la reelecció.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, hi va haver un consens polític que deia: «Les empreses que contracten amb l'Administració no poden finançar partits polítics.» Un consens polític. Anem a reformar la llei, i vostès coincideixen amb la trampa de sortida, si m'ho permet, amb el PP. (*Veus de fons.*) Sí, amb trampa de sortida, perquè no hi pot haver un consens polític que digui «les empreses que contracten amb l'Administració no poden finançar aquests partits», i que després el que es faci és feta la llei, feta la trampa.

Perquè jo he llegit el diari de sessions del 2012 en el Congrés dels Diputats, i sé quin va ser el paper de Convergència, i no és de rebut, president –no és de rebut. I no és de rebut, perquè, miri, hi han sistemes democràtics i hi han sistemes plutocràtics, on manen els di-

ners, sí. I, és clar, les empreses el que fan és donar-los, a vostès, un tracte de favor, i vostès s'afavoreixen d'això per no canviar, precisament, aquest sistema. D'això, a casa meva se'n diu: «Hipocresia, cinisme, que és una farsa.»

I, francament, el que no pot ser és que vostès el febrer de l'any passat, en roda de premsa, presumissin de no rebre cap diner d'empreses privades que contracten amb l'Administració, però per darrere ho rebien via fundació. (*Veus de fons.*) Sí, president, sí. Això és hipocresia, farsa, cinisme. Primer element.

Segon element. Li he fet una pregunta per una raó: va haver-hi una denúncia el 2012; hi ha una carta d'un militant de Convergència que acredita el que està fent l'alcalde Massagué. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., sí que hi és, el juliol del 2013. I en el meu partit, sí un militant acredita precisament que allò que s'ha denunciat és veritat, el que fem és intervenir. Jo el que dic és que vostès quan deixen la carta en un calaix el que fan és tenir una actitud... (*veus de fons*), sí, connivent. I no m'agrada i no m'agradaria que passés en el meu partit.

Tercera reflexió. President, en una setmana a vostè li va plegar el president del partit i el secretari general: Jordi Pujol i Oriol Pujol. En una setmana en la que es confessava tot allò que vam saber després. I la realitat és que l'expresident ha fet mal a aquest país i li ha fet molt mal al seu partit. I suposo que vostès en són conscients. Jo sé el que s'ha aprovat en aquest Parlament, entre d'altres, la reprovació del president Pujol. Per cert, reprovació que vostès van votar en contra. Però, a més, s'han aprovat moltes altres coses –moltes altres coses–, com, per exemple, que es pot considerar l'existència d'empreses que han aconseguit contractes de l'Administració de la Generalitat de manera continuada, i que llur relació amb membres de la família Pujol, tant en l'àmbit personal com en la relació política, no es pot desmentir. I li puc continuar explicant coses que s'han aprovat.

La veritat, sorprèn que després del que ha succeït i el que ha passat les reunions sovintegin. Ara sabem que 5, 6 vegades.

Però jo li faig una pregunta molt concreta: vostè, quan es reuneix abans d'ahir amb el president Pujol, sabia que anaven a investigar, precisament, les seues de Convergència? Ho sabia? (*Remor de veus.*)

Però vostè va dir que l'havien avisat. (*Veus de fons.*) Aquesta vegada no, molt bé –aquesta vegada no. Ja és un avenç respecte l'escandalosa declaració que va fer en l'anterior compareixença del 2 de setembre.

President, vostè ha dit: «Per aconseguir la informació que volien, que la demanin administrativament.» Li ho pregunto: administrativament haurien donat els papers que estaven a la tritadoradora? (*Veus de fons.*) No, home, és clar, és que dir... És senzill, és a dir, per via administrativa vostès donen els papers que envien a la tritadoradora? Els papers que estaven darrere la caixa forta, els donen administrativament? No fotem! Siguem seriosos! És a dir, digui'ns coses serioses, però no ens digui, precisament, que podem demanar administrativament els papers que estan triturant! Un res-

pecte a la intel·ligència de tots, i, francament –francament–, crec que no és de rebut.

Vostè ha parlat dels contractes a la baixa. Per cert, no ha explicat que entre el Govern d'entesa i el seu Govern anterior, el Govern d'entesa el que fa és reduir aquests contractes, precisament, i aquestes despeses precisament excessives.

Però del que estem parlant no és dels contractes de GISA, i ho sap també perfectament. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., entre els governs d'entesa i els governs anteriors, quan vostès ocupaven responsabilitats, i que presidia en Jordi Pujol, precisament, aquests contractes es redueixen. Però, clar, del que estan parlant vostès és dels contractes, no de GISA, sinó de multitud d'ajuntaments que estan sent investigats.

Tres per cent. Quan el president Maragall diu el que diu, el fiscal Mena el que fa és obrir proves d'ofici. PTOP aporta documentació però, on..., vaja, molta documentació. Però el conseller de Medi Ambient, aleshores, sí que aporta documentació i s'obre una investigació. Per cert, que arxiva, eh?, Núria Bassols, actual comissionada de la comissió de transparència, però el jutge instructor –i encara queda pendent la gran peça d'Adigsa– el que diu és que les comissions es van pagar. Per tant, no és veritat el que el president Maragall va dir i que ningú va aportar proves. El que era conseller de Medi Ambient aleshores, el conseller Milà, va aportar proves, i avui estan pendents, precisament, de resoldre's en un judici.

I, per últim, presidenta –per últim, presidenta–, ha dit una cosa que a mi em fa mal, president: que, al final, l'han absolt les urnes, no? Que les urnes han parlat. Miri, aquest és un argument molt delicat, per una raó. Jo recordo un president que va dir el mateix: «Les urnes m'han absolt.» Es deia Jaume... (*Veus de fons.*) No, no..., vostè, el missatge, ha dit això. Es deia Jaume Camps... (*Remor de veus.*) Es deia Jaume Camps. (*Remor de veus.*)

Perdoneu, el que es diu és: «Em demanen que plegui el 2 de setembre. Hi ha unes urnes, hi ha uns resultats electorals que ens donen 62 diputats. I, per tant, jo em sento amb legitimitat.»

President, és que hi ha coses, hi ha debats que no van d'elecció. És a dir, aquí hi ha responsabilitats polítiques, al nostre entendre. I, francament, jo crec que vostès les han d'assumir. I que, de moment, no n'han assumida cap, ni la del tresorer, ni la de cap membre. Perquè vostè sap, precisament, que en aquella setmana fatídica, en què en una setmana plega Jordi Pujol i Oriol Pujol, del que parlàvem era d'una altra cosa. (*Veus de fons.*) Sí, d'una altra cosa. I del cas de les ITV i de moltes altres històries.

La presidenta

Senyor Herrera, vagi acabant, eh?

Joan Herrera Torres

Per tant, a mi em fa mal que el president de la Generalitat utilitzi un argumentari, que el vagi escoltar al

País Valencià, de l'expresident Camps, i crec, francament, que aquest no és un argumentari de rebut.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Sí, gracias, señor *presidente*. La verdad es que en su respuesta no ha habido muchas sorpresas. Se ha basado usted, yo lo creo, en dos cuestiones.

La primera es la del «y tú más». Diciéndole al Partido Popular, que tiene razón, también casos del Partido Socialista, que tiene razón; pero el problema no es quien tiene más corrupción es España –en Cataluña por supuesto, como parte de España también–, el problema es si debemos seguir teniendo estos casos de corrupción o qué podemos hacer para depurar responsabilidades y para que no vuelva a pasar. Eso es lo que le preocupa a los ciudadanos. ¿Que ha habido corrupción en todas partes? Pues ya lo sabemos, desgraciadamente.

Después, usted se basa en el victimismo otra vez. ¿Que la justicia es lenta? Sí. Comparto totalmente con usted ese diagnóstico. Y eso lo sufren los ciudadanos también, ¿eh?, no solo los políticos que están inmersos en corrupción política, sino los ciudadanos de a pie sufren la lentitud de la justicia y nadie les compensa –nadie les compensa. Por eso cuando escucho hablar a políticos: «Bueno, ¿y quién nos compensa a nosotros cuando un político está muchos años en un caso de corrupción o en un caso de la justicia y después no es condenado?» Bueno, pues le va a pasar igual que lo que le pasa a cualquier ciudadano de a pie. Lo que tenemos que hacer es hacer una justicia ágil, con recursos, para que eso no pase.

Pero usted se queja, otra vez, de la politización de la justicia. Y no me ha contestado una cosa que para mí era muy importante, señor Mas, y yo estoy segura de que no es que se le haya olvidado contestarme, sino que no lo ha hecho porque no ha querido. ¿Qué ha hecho Convergència i Unió en treinta años, desde el Congreso de los Diputados, para despolitizar la justicia en este país? ¿Ustedes han pedido que se prohíban los indultos a políticos corruptos? ¿Ustedes han pedido que se eliminen los aforamientos? ¿Ustedes han pedido que los jueces no sean elegidos por políticos, sino por jueces, o los fiscales que no sean elegidos por políticos, sino por fiscales?

Porque usted se queja mucho del Tribunal Constitucional, pero si usted ha elegido a miembros del Tribunal Constitucional y nunca ha hecho nada para que eso deje de ser así. No se puede usted quejar de la politización de la justicia cuando usted no ha hecho nada para evitarlo, sino que se ha sentido muy cómodo.

Y yo creo que su problema no es que los tribunales estén politizados, su problema es que no son sus tribuna-

les los que ahora les tienen que juzgar a ustedes. Y yo creo que usted lo ha reconocido hoy.

Dijo el otro día: «Con la independencia yo no tendré que dar la cara ante los tribunales españoles.» Eso es, yo lo creo, lo que hay detrás de muchas de las cosas que están pasando en este país. Y creo que eso que usted piensa y que usted ha dicho lo comparten también otras personas que están en determinadas situaciones. «Con la independencia no tendré que dar respuesta ante los tribunales españoles.» Eso es una cosa que yo creo que es muy grave –que es muy grave–, pero que es un elemento que le agradezco la sinceridad, porque si una cosa ha tenido usted es sinceridad en esta cuestión, que es muy importante.

Pero lo que estamos hoy intentando ver o depurar responsabilidades no es si la justicia está politizada o no, o cuáles son los mejores procesos de contratación, sino si ustedes han recibido comisiones ilegales de grandes empresas constructoras a través de su fundación. De eso es de lo que estábamos hablando.

Y, por cierto, señor Turull, ¿usted sabe por qué no encuentra las donaciones que nos han hecho las empresas a nuestra fundación? Porque no existen. Es muy complicado que usted encuentre información que no existe. Y toda nuestra información está donde tiene que estar, que es en el Tribunal de Cuentas y la Sindicatura de Cuentas. Pero no pierda más el tiempo, porque las millonadas que a ustedes les regalan a través de su fundación..., no sé por qué extraño motivo las grandes empresas constructoras a nosotros no nos tienen tanta simpatía como les tienen a ustedes. (*Rialles.*) No, no, no sé qué motivo tendrán las grandes empresas constructoras de Cataluña en darles a ustedes donaciones millonarias a través de la fundación, pero, sea el motivo que sea, nosotros parece que no cumplimos esos requisitos o no tenemos tanta afinidad con estas empresas.

Y por último, señor Mas, yo sí que le he pedido y no solo en esta ocasión (*remor de veus*) –si me permite, señora presidenta, escuchar mis palabras..., ya sé que no gusta lo que estoy diciendo a muchos, pero por lo menos acabo–, hay muchos motivos para pedirle que usted no sea *president* de la Generalitat. Y lo sabía antes de las elecciones, pero después de las elecciones tenemos más motivos todavía. El primero son las detenciones que se están produciendo, porque su tesorero está en prisión sin fianza, pero la más importante es que usted era el primero que sabía..., que no tenía muy claro si iba a repetir como presidente o no, porque si lo hubiera tenido claro habría ido de número 1 en la lista. Y han pasado unas elecciones por en medio, tiene usted toda la razón, desde la última vez que nos vimos; pero en esas elecciones usted no iba de número 1, iba de número 4. Por alguna razón sería –por alguna razón sería– que usted no tendría tampoco muy claro que tenía que ir de número 1, cuando lo normal en democracia –y usted lo sabe, que lleva muchos años– es que si uno quiere ser presidente de la Generalitat va de número 1 en la candidatura de la que participa.

Usted, yo creo que usted ha querido hacer historia, señor Mas –ha querido hacer historia. Yo recuerdo su

cartel electoral, con los brazos en alto... Quería hacer historia de Cataluña. Pero no siempre en la historia hay episodios buenos; en la historia a veces hay episodios malos. Y yo creo que usted es el gran protagonista de un episodio que no está siendo bueno para la sociedad catalana, que es este momento. Yo lo que le pido es que deje de ser protagonista y que cambiemos a un episodio de la historia que sea bueno para los catalanes y que usted seguro que no puede encabezar.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en primer lloc, l'illustre senyor Roger Montañola

Roger Montañola i Busquets

Gràcies de nou, presidenta. De forma molt i molt breu, un agraïment de nou per la compareixença. Reiterem que és important donar explicacions, sigui qui sigui la persona que ho ha de fer.

L'últim any, els últims anys, aquest Parlament ha tingut la comissió del frau, compareixences diverses per parlar d'un mateix tema, i, si ho analitzem fredament, estarem d'acord que aquí no hem conclòs res. I no ho hem conclòs, precisament, perquè no és la tasca d'aquest Parlament, malgrat que ens entossudim a fer de fiscals, a fer de jutges i a fer d'allò que no ens toca, i això és un parlament. I potser la nova política va per aquí. Unió Democràtica no creu amb aquesta manera de fer les coses... Aquests són els resultats electorals, eh?; per tant, assumim la part de culpa. Potser no ho hem entès, però nosaltres encara ens creiem les institucions i, per tant, assumim que el rol dels diputats i dels parlamentaris en cap cas és el de jutjar. Demanem als tribunals celeritat, com li hem dit...

I acabo, president, amb una qüestió que em sembla elemental: quan hi hagi una sentència –no sobre aquest cas: sobre qualsevol–, en funció d'aquesta els polítics ja demanarem contundència. Però mentre no hi hagi sentència, sigui en aquest cas o sigui en qualsevol, els polítics ens hem de basar en una cosa que es diu «presumpció d'innocència», que sembla que hem oblidat què vol dir.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Jo arran de..., agafaré l'última intervenció de la senyora Arrimadas, que deia: «El normal en democràcia...», referint-se al president. Senyora Arrimadas, el normal en democràcia és que quan un poble vol votar i decidir pugui votar i decidir, i no es trobi un president de la Generalitat querellat per exercir la democràcia.

Vostè parlava de les grans empreses. Sort que aquesta vegada no han tret el tema que els ignoraven i que no els deixaven aparèixer pels mitjans de comunicació, les grans empreses. Almenys ha tingut el valor de, aquest tema, no referir-s'hi.

Sindicatura de Comptes –tenen aquí l'informe, a la pàgina 12. No aporten re de re, però no ni de donacions ni daixò, diu: «Annex de les condicions dels crèdits i préstecs». Vostès diuen a quina entitat se'ls ha atorgat? No. Quin import? No. Quin tipus d'interès? No. Quin termini d'amortització? No. Quin deute? I diu la sindicatura que Ciutadans és el partit que més incompleix en l'atorgament de documentació. No hay nada más que añadir. *(Rialles.)* Per tant, vagin donant totes les lliçons.

Nosaltres, president, li seguim agraint la seva compareixença i les explicacions que ha donat. Ens sap greu que alguns que diuen que el que volen és aclarir dubtes i diuen que volen fer net, doncs, amb les seves mitges insinuacions, al no escoltar ni acceptar el que s'explica i el que és probable, es dediquin una mica, directament o indirectament, a empastifar més, no? Ningú ha posat en dubte –i que és la major– que, com deia el president, en tot el sistema de contractació pública que hi ha en aquest país hi ha transparència, hi han garanties i no hi ha marge a la discrecionalitat. Potser el problema és que alguns de vostès no han estat mai en una administració veient contractacions, però és que és així, és que és un acte reglat, és que no hi ha més! Llavors, si és un acte reglat i no hi ha marge a la discrecionalitat, aquesta teoria cau pel seu propi pes. I les donacions, ho hem dit, hi són i són legals, hi ha els acords de les empreses i estan al Tribunal de Comptes, i estan a la Sindicatura de Comptes, i els té *tothom*.

Per tant, escolti, és sobre això que s'està intentant investigar una cosa que nosaltres dèiem legal, i nosaltres arribem a la conclusió, amb tota aquesta operativa que es fa, amb tot aquest assetjament mediàtic que es fa, que, escolti..., aquí nosaltres arribem a la conclusió, després de deu anys, de vinga, i vinga, i vinga, i a cops de martell intentar que acabi calant això del 3 per cent, doncs, que aquí hi ha un assetjament cap a Convergència Democràtica de Catalunya.

I no donem més mitges insinuacions que fan mal. Senyor Iceta, el senyor Viloca, que, ho torno a dir, defenso la seva honorabilitat, no està empresonat per possibles indicis de delictes; és pel tema de la destrucció o possible destrucció de proves, que és inaudit –és inaudit– que, després de tot el que ha passat, a algú se l'empresoni per el tema de la possibilitat de destrucció

de proves. Jo he dit abans allò del *ninja* per la cara tapada, però és que entre el gran desplegament que hi ha i el que acaben buscant..., no té proporció per enlloc. Per cert, un nom que no he dit abans, que dic ara i que ens comuniquen que també hi ha hagut el gran assetjament mediàtic i que ja l'han deixat anar i se'n va cap a casa, que és el senyor Osàcar, també vull posar en valor el seu bon nom; però avui el mal ja l'hi han fet –però avui el mal ja l'hi han fet.

I no em diguin que vostès respecten la presumpció d'innocència, no m'ho diguin, no m'ho crec per moltes de vostès. Perquè només deixen anar mitges insinuacions, perquè vostès fan acusacions directes d'una manera ja no velada. I, per tant, escolti, això nosaltres ho volem denunciar. Perquè, com he dit abans, en comencem a estar molt i molt tips.

No hi ha una conxorxa contra el PP, senyor Santi Rodríguez. El PP és la conxorxa; aquest és el tema. *(Rialles.)* No hi ha cap denúncia a cap adjudicació d'Infraestructures.cat; per tant, no digui: «Jo lleigeixo la denúncia d'un treballador...» No hi ha cap denúncia en aquest sentit, no?

I el PP dóna la cara? Sí, quantes peticions –el senyor Coscubiela encara no és diputat, però segur que ens ho podria aclarir molt bé–, quantes comissions d'investigació s'han aprovat al Congrés dels Diputats, dels mil casos que hi han hagut? Quantes s'han aprovat al Congrés dels Diputats? No se n'ha aprovat absolutament ni una.

Nosaltres, com he dit abans –i amb això vull acabar–, tot allò que sigui per saber la veritat, per a més informació, nosaltres hi serem, i ho hem demostrat i ho seguirem fent. Però en tot allò que sigui per fer fora Convergència Democràtica de Catalunya no hi serem, ens hi trobaran de cara. I ja ho pot sentir qui vulgui: les clavegueres de l'Estat, els fiscals que van més enllà de les tasques que els hauria de tocar... I els ho diem ben clar: no ens fan por –no ens fan por–, no plegarem veles, per molt que utilitzin armes convencionals i armes no convencionals. Coses com les que ens estan passant d'un temps cap aquí ens refermen més en el nostre compromís i en el nostre projecte polític.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, president.

La presidenta

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda i un minut.